

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Наукова бібліотека

Литвинчук Анатолій Іванович

Біобібліографічний покажчик

Рівне – 2011

**91.9:63
Л 64
016:93**

Литвинчук Анатолій Іванович : біобібліографічний
покажчик / уклад.: С. Н. Грипич, Л. М. Буравкова, М. П. Мельникович.
– Рівне : РДГУ, 2011. – 133 с.

Відповідальний за випуск: **С. Н. Грипич** – доцент,
директор Наукової бібліотеки РДГУ.

Укладачі: **С. Н. Грипич** – доцент,
директор Наукової бібліотеки РДГУ;

Л. М. Буравкова – зав. сектором
Наукової бібліотеки РДГУ;

М. П. Мельникович – зав. відділом
Наукової бібліотеки.

У біобібліографічному покажчику, присвяченому науковій та громадсько-політичній діяльності Литвинчука Анатолія Івановича, професора, кандидата історичних наук, Заслуженого працівника культури України, радника ректора РДГУ, зібрано і систематизовано відомості про його творчий і науковий доробок, який нараховує понад 100 друкованих праць (за період 1957-2010 рр.), що вийшли окремими виданнями (підручники, навчальні посібники), а також опублікованих у наукових збірниках і періодиці. До покажчика включено також літературу про наукову та громадську діяльність Анатолія Івановича.

Біобібліографічний покажчик розрахований на широке коло науковців, аспірантів, докторантів, педагогів, студентів та всіх, хто цікавиться життям та діяльністю А. І. Литвинчука.

Рекомендовано до друку науково-методичною радою
Наукової бібліотеки РДГУ
(Протокол № 11 від 16.12.2010 р.)

**Наукова бібліотека РДГУ, 2011 р.
м. Рівне, вул. Остафова, 31**

Творити людям добро та радість.
Віддаватись справам сповна.
Анатолій ЛИТВИНЧУК

Литвинчук Анатолій Іванович – професор,
кандидат історичних наук,
Заслужений працівник культури України,
радник ректора РДГУ.

Людам і справі – віддається сповна

Анатолій Литвинчук – мій друг і надійний соратник у спільній роботі. Його життя – багатогранне, дійове, позначене суттєвими здобутками в різних галузях людської діяльності : громадсько-політичній, організаторській, педагогічній, науково-творчій і родинній. Доля його склалась так, що всього себе він присвятив роботі з людьми: спочатку вчителем середньої школи для дітей-сиріт, потім на керівній комсомольській, партійній і державній службі, шістнадцять років працював ректором Рівненського державного інституту культури, сім років – проректором із соціально-економічного і стратегічного розвитку Рівненського державного гуманітарного університету, одночасно виконуючи складні і напружені обов'язки відповідального секретаря в процесі щорічного формування студентського поповнення.

Знаю і стверджую: на всіх ділянках дорученої йому роботи він відзначався високою людською порядністю, вмінням вирішувати найскладніші питання, масштабністю і ініціативою мислення, бажанням шукати, знаходити і впроваджувати сучасне, прогресивне. Здатність віднайти своєрідне, нестандартне рішення, реалізувати його, глибоко вникнути в сутність людських проблем і допомогти їх вирішити – це те, що супроводжувало його все життя.

Назву, для прикладу, той його життєвий період, з яким я найкраще ознайомлений і з позиції власного дванадцятилітнього досвіду керівництва гуманітарним університетом можу справедливо оцінити доробок, який він здійснив на посаді ректора інституту культури. Вважаю це справжнім подвижництвом: перетворити колись маловідомий, глузливо названий гострословами вуз як «інститут культури і відпочинку» у кузню підготовки висококваліфікованих фахівців – справжніх майстрів своєї справи, докорінно модернізувати його матеріально-навчальну базу, значно наростити його науково-творчий, мистецький і спортивний потенціал, перетворити вищий навчальний заклад у провідний і самобутній в культурно-мистецькій галузі республіки – все це, без сумніву,

заслуговує високої оцінки і, безперечно, є свідченням організаторського таланту керівника.

Або візьмемо іншу, своєрідну, але не менш важливу ділянку вузівської роботи, яку він протягом восьми років виконував на громадських засадах в університеті, – відповідального секретаря приймальної комісії, безпосереднього організатора вступної кампанії. Ділові, людські і організаторські якості працівника тут перевіряються всебічно і в стислі терміни, на видноті десятків тисяч її учасників. А. Литвинчук запровадив в університеті чимало новаторських традицій вступного процесу: від налагодження чіткої, оперативної його гласності і прозорості, застосування сучасних технологічних форм його проведення до ефективної індивідуальної роботи із абітурієнтами та їх батьками. Найкращим показником доцільності впровадження цих новацій стало те, що за тривалі роки його роботи університет уникнув принципових порушень при формуванні студентського поповнення, суттєвих скарг і нарікань від його учасників.

До справжньої і систематичної наукової діяльності в Анатолія Литвинчука склались непрості, а б сказав, тернисті шляхи. Вже у дев'ятому класі Глинської середньої школи він, вивчаючи і глибше знайомлячись із післявоєнним сільським життям, став сільським кореспондентом і часто друкував свої статті у Здолбунівській районній газеті «Нове життя», причому під псевдонімом, бо непрозорливий директор не те, щоб схвально підтримати учня, а, навпаки, не раз глузував із його захоплень перед однокласниками. Пізніше, за рекомендацією Державної екзаменаційної комісії Луцького педагогічного інституту А. Литвинчук як випускник-відмінник і дипломант I ступеня республіканського конкурсу студентських наукових робіт був рекомендований до вступу в аспірантуру, але вже після закінчення вузу його призвали на дійсну службу в Радянську Армію.

Після демобілізації із армії він, працюючи вчителем Вербської середньої школи-інтернату, знову захопився дослідницькою роботою: написав історію колишнього (до 1959 р.) районного центру Верба, зібрав матеріали і

обладнав музей школи-інтернату, налагодив зв'язки із кафедрами Ровенського педінституту, на основі власного педагогічного досвіду підготував наукову статтю «Шляхи у труд, у подвиг», яка отримала досить схвальну рецензію видатного вченого-педагога В. О. Сухомлинського. Але через два роки він наполегливо був рекомендований і обраний першим секретарем Дубнівського райкому комсомолу, членом бюро райкому партії, депутатом районної Ради. Розпочався тривалий період його перебування на керівних посадах.

Мені добре відомо, що в ті часи, коли А. Литвинчук працював у комсомольських, партійних і радянських органах (а це дванадцять років), особиста науково-дослідницька робота не те що заохочувалась, а, навпаки, із незрозумілих для наших сучасників причин, всіляко осуджувалась. Тому йому довелося подолати чимало різних перепон (особливо від інспекторів, які за розпорядженням ЦК Компартії України опікували область), щоб домогтись рекомендації для вступу в аспірантуру Академії суспільних наук при ЦК КПРС (м. Москва). Накінець, вже будучи кандидатом історичних наук і працюючи завідувачем відділом науки і навчальних закладів Ровенського обкому партії, він більше, ніж півроку випрохував згоду партійних керівників області перейти на роботу у вищий навчальний заклад.

Справжні наукові захоплення Анатолій Литвинчук зміг проявити вже під час навчання в Академії суспільних наук. Але зазначу, що проблематику наукових досліджень тут визначали не особисті уподобання і схильності аспірантів, а перспективні плани роботи кафедр, для реалізації яких залучали цілу групу дослідників. Тому для десяти прийнятих у 1975 році на кафедру історії СРСР аспірантів випало досліджувати комплексну проблему післявоєнної відбудови народного господарства Радянського Союзу і, зокрема, ролі робітничого класу країни у цьому процесі. І хоча це далеко не співпадало із науковими захопленнями А. Литвинчука, йому доручили дослідити проблему участі радянського робітничого класу у налагодженні економічного співробітництва із європейськими соціалістичними країнами (1944–1950 рр.). Наукове керівництво дослідженням здійснював Герой

Соціалістичної Праці, тричі лауреат Ленінської і Державних премій СРСР, академік-історик Академії наук, людина із масштабним енциклопедичним мисленням і рівнем знань ІІ. Мінц. Кандидатську дисертацію А. Литвинчук повністю завершив уже за два з половиною роки навчання в аспірантурі, опублікувавши за її тематикою дев'ять наукових статей, цілих розділів у колективних монографіях і збірниках, здійснених авторитетними союзними видавництвами «Наука», «Мисль», журналом «История СССР», які були визнані ректоратом Академії як кращі наукові праці в галузі історії СРСР за 1977-1978 рр. та відзначені дипломом І ступеня.

Коло наукових інтересів і можливостей для їх реалізації значно розширилось, коли Анатолій Литвинчук став працювати ректором Рівненського державного інституту культури. Попри всю обширну зайнятість керівника іншими, дуже важливими для життєдіяльності колективу навчального закладу справами, про які я вже згадував і які, без сумніву, відволікали його від безпосередніх занять науковими дослідженнями, він забезпечив потужне зростання наукового і творчого потенціалу інституту, його внеску у скарбницю духовного відродження нації, доповнюючи цей процес особистими дослідницькими здобутками.

Наукова діяльність в інституті культури здійснювалась за шістьма основними напрямками, які враховували і можливості вузу, і інтереси більшості викладачів. Це:

- прадавні джерела української культури та її роль у розвитку слов'янства;
- успадкування і розвиток художніх традицій західного регіону України;
- повернення із забуття історичної, мистецької і художньої спадщини;
- Волинське Полісся і Чорнобильська трагедія;
- міжнародні мистецько-культурні зв'язки України на сучасному етапі;
- педагогічний досвід у підготовці національних кадрів та зарубіжна практика.

Головне, що кожний із названих напрямів інститут реалізував у конкретних дослідженнях та ґрунтовних наукових виданнях. Ректор А. Литвинчук, сам історик-

філолог за фахом, зумів за короткий час організувати навколо себе потужну команду відомих в області і за її межами знавців народних традицій (С. Шевчук), провідних журналістів-краєзнавців (Г. Дем'янчук, В. Сидорук), істориків (В. Маключенко, В. Цятко, П. Савчук), філологів (П. Лобас) і ін. Саме ці науковці і стали тим ядром, яке налагоджувало проведення на базі інституту численних міжнародних, всеукраїнських і міжвузівських наукових конференцій, фольклорно-етнографічних експедицій, виставок, видання наукових монографій, збірників праць, довідників, альманахів тощо. І особливо цінним є те, що до цієї роботи активно залучались студенти, був створений редакційно-видавничий відділ, оснащений сучасною технікою і кваліфікованими кадрами.

Серед розмаїття наукових видань, які могли б зробити честь не одному вищому навчальному закладові, хочу відзначити такі, як «Етнокультура Волинського Полісся і Чорнобильська трагедія» (три випуски), «Українська культура в іменах і дослідженнях» (три випуски), «Національне виховання: формування світогляду і духовних цінностей у студентської молоді», «Слово молодим дослідникам» (шість випусків), колективна монографія «Творчістю окрилені. Рівненському державному інституту культури – 20 років», науково-краєзнавчий альманах «Волинські дзвони» і багато інших.

У названих працях А. Литвинчук виступає не лише як член редколегій або відповідальний за їх випуск, але і як автор наукових досліджень. Його перу належить понад сто наукових публікацій, десятки радіо- і телепередач, статей у республіканській та обласній пресі. Він досліджує питання історичного розвитку України, української культури, проблеми вищої школи, художньої творчості та виховання молоді, питання краєзнавства, волинського поліссязнавства, вдосконалення професійної і загальноосвітньої підготовки у вузах культури та мистецтва і ін.

Особливо хочу відзначити публікацію ним у співавторстві із В. Сидоруком та В. Цятком п'ятитомного видання першоджерел хрестоматії з історії України, презентація якого відбулась в обласному Будинку вчених. Такі видання вкрай необхідні студентській молоді, бо

привчають і дають їй можливість самостійно, а не лише із підручників, осмислювати процес державотворення української нації. Відзначу і ті його наукові розробки, які за визначенням Міністерства культури України він, як керівник координуючої теми досліджень, здійснював на основі досвіду західних областей України. Мова йде про проблему «Агропромисловий комплекс: молодь і культура. (Формування політичної культури молоді в культурно-освітніх закладах агропромислового комплексу)». В рамках названої проблематики проводились соціологічні дослідження, до вироблення відповідних методичних рекомендацій працівникам установ і закладів культури було залучено сімнадцять науковців інституту. Особисто А. Литвинчук також підготував ряд наукових статей цієї тематики, які подаються у нижченаведеному переліку його публікацій.

Доречно буде згадати ту актуальну і перспективну форму інтеграції навчального процесу з наукою і практикою, в розробці якої він брав безпосередню участь, працюючи завідувачем відділу науки і навчальних закладів Ровенського обкому партії, а потім запровадив в інституті культури. Мова йде про навчально-науково-практичні комплекси. У вузі їх було створено чотири – «Культура», «Книга», «Творчість» і «Мистецтво». До їх складу увійшли понад тридцять провідних закладів культури і освіти, засобів масової інформації тощо. Вони здійснювали комплексні дослідження проблем удосконалення підготовки фахівців, розробляли відповідні рекомендації. Уже в 1991 році бібліотечний факультет інституту спільно з Рівненською обласною універсальною науковою бібліотекою видав збірник праць «Учбово-науково-бібліотечне об'єднання «Книга» у системі професійної підготовки спеціалістів: досвід роботи та перспективи розвитку».

Анатолій Литвинчук започаткував проведення вищими навчальними закладами обласного центру загальноміських Днів науки, в ході яких відбувались зустрічі громадськості м. Ровно з ученими, виставки досягнень науково-технічного прогресу та ін. Інститут культури налагодив наукові і творчі контакти із навчальними закладами і культурними центрами зарубіжжя, зокрема, із

Ягеллонським університетом, Краківським відділенням Польської Академії наук, науково-дослідними лабораторіями художньої культури Московського університету культури, Санкт-Петербурзької академії культури, Інститутом дослідів Волині у Вінніпезі (Канада), українською фундацією Святого Володимира у Кракові, українським молодіжним товариством Воеводини (Югославія). Результатом цієї співпраці стали проведення спільних наукових конференцій, конкурсів, фестивалів, обмін публікаціями, виставками, стажування і обмін викладачами для проведення тимчасової педагогічної роботи, наукове дослідництво художніх традицій української діаспори і, накінець, зарахування до складу студентів (із 1992 р.) іноземних громадян із Польщі та Югославії.

Згадаємо й художні колективи інституту культури як сплав наукових пошуків викладачів із творчим втіленням їх результатів. Роботі з ними Анатолій Литвинчук віддавався сповна, із великою любов'ю та ентузіазмом. Будучи ще в студентські роки учасником духового оркестру Луцького педінституту, він добре усвідомлював роль художньої творчості у професійному зростанні майбутніх педагогів, а тим більше фахівців культурно-мистецької ниви. Після його переходу на роботу в інститут культури кількість художніх колективів у ньому подвоїлась, вона зросла із дванадцяти до двадцяти шести. Переважна більшість з них досягла професійного мистецького рівня, вони відзначались оригінальністю і самобутністю в популяризації унікальних зразків народної творчості, освоєнні класичного репертуару. Про це свідчать досягнення високих місць у всеукраїнських і міжнародних конкурсах та фестивалях, присвоєння п'ятдесятьом випускникам інституту почесних звань «Народний артист», «Заслужений артист», «Заслужений діяч мистецтв», «Заслужений працівник культури» України. Творчі колективи інституту здійснювали численні зарубіжні концертні поїздки, були учасниками фольклорно-етнографічних експедицій, доброчинних акцій для інвалідів, учасників війни, дітей-сиріт, людей, які постраждали від наслідків Чорнобильської катастрофи.

Відчуваючи гостру потребу регіону у фахівцях вищої кваліфікації певних спеціальностей, А. Литвинчук створив і приклав чимало зусиль для становлення і розвитку нових для інституту структурних підрозділів, зокрема, кафедр хореографії, декоративно-прикладного мистецтва, естрадної музики і співу, регентів церковних хорів, документознавства і інформаційної діяльності, менеджерів культури і туризму тощо.

Різно було поживлене і спортивне життя інституту культури. У свій час тут навчались сорок вісім майстрів і кандидатів в майстри спорту, діяли три команди Вищої ліги України, серед яких найвідомішою була жіноча волейбольна команда «Полісянка». Студенти інституту ставали чемпіонами і рекордсменами України, Росії із комплексного плавання, бронзовими призерами Європи зі східних єдиноборств, поповнювали збірні команди України.

Підсумовуючи, скажу : за що б не брався Анатолій Литвинчук, які б доручення не виконував, він завжди відчував пульс часу, віддавався людям і справам сповна, залишаючи добрий слід на землі і в людській пам'яті. Випускники інституту культури (а їх тисячі), відомі науковці, митці, педагоги, які співпрацювали з ним, завжди шанобливо відгукуються про його товариську і порядну вдачу, вірність слову і обов'язку, бажання сотворити добро і надати допомогу.

Держава високо оцінила його особистий внесок у науку, у духовне відродження нації і її освіти, у підготовку висококваліфікованих кадрів, активну громадську позицію. Анатолій Литвинчук – професор кафедри українознавства, кандидат історичних наук. Йому присвоєно почесне звання «Заслужений працівник культури України», він нагороджений орденом «Знак Пошани», трьома медалями, має нагрудні знаки «Почесний працівник туризму України», «Відмінник освіти», десятки Почесних грамот різних державних і громадських органів та відомств. Двічі він був довіреною особою на президентських виборах Леоніда Кравчука, організовував роботу обласного штабу на виборах у 1999 році, за що нагороджений іменним годинником від Президента України Леоніда Кучми. Двічі він обирався депутатом Рівненської обласної Ради, був

членом її виконавчого комітету, депутатом Дубнівської районної Ради, членом президії обласної Ради профспілок, головою правління обласного товариства «Знання» тощо.

Та головна його заслуга у тому, що Анатолій Литвинчук був і залишається високопорядною людиною, хорошим сім'янином. Нещодавно, у листопаді 2010 року, його родина поповнилася онуком, якого також нарекли Анатолієм. Побажаємо і йому, щоб він міцно зростав, гідно продовжував і обов'язково примножував традиції, добрі справи і здобутки свого дідуся.

Руслан ПОСТОЛОВСЬКИЙ
ректор Рівненського державного
гуманітарного університету,
кандидат історичних наук,
професор, заслужений діяч науки і
техніки, член-кореспондент
Академії педагогічних і соціальних
наук (Москва), академік
Української Академії економічної
кібернетики, член-кореспондент
Міжнародної слов'янської
Академії наук.

Коротко про себе
(автобіографічне осмислення життєвих віх)

20.02.1941р. – народився в селі Лотово Грубешівського повіту Люблінського воєводства, Польща; в селянській сім'ї.

1945-1947 рр. (роки родинних і дитячих поневірянь) – родина у добровільно-примусовому порядку була переселена у Дніпропетровську область Української РСР, пізніше – у с. Глинськ Здолбунівського району Ровенської області, залишивши напризволяще в Польщі 16 гектарів сільськогосподарських угідь та більше півтори тисячі квадратних метрів житла і господарських будівель.

1947 р. – у шестирічному віці розпочав навчання в початковій, а потім – у середній школі с. Глинськ.

1956 р. – в дев'ятому класі став сільським кореспондентом Здолбунівської районної газети «Нове життя», в якій активно друкував свої статті із сільського життя.

1957 р. – закінчив Глинську середню школу, але медалі не отримав через одну «четвірку» з рідної мови (тоді існував такий порядок).

1957 р. – під впливом радянської агітації та через необхідність набуття виробничого стажу став працювати робітником Ровенської машинно-дорожньої станції (будівництво шосейної дороги Мізоч-Озеряни).

1958 р. – здійснив успішну спробу стати студентом історико-філологічного факультету Луцького державного педагогічного інституту ім. Лесі Українки (при конкурсі серед абітурієнтів-невиробничників 25 чол. на одне місце). За всі роки навчання отримав лише відмінні оцінки.

1958-1962 рр. – працював пропагандистом молодіжних політгуртків у виробничих колективах міста Луцька, старшим вожатим в піонерських таборах області, був учасником духового оркестру інституту, членом обласної команди велосипедистів.

1960 р. – на основі архівних матеріалів та спогадів учасників руху підготував першу науково-дослідницьку роботу про Луцьке підпілля в роки Великої Вітчизняної

війни, яка отримала диплом I ступеня у республіканському конкурсі студентських наукових робіт.

1961-1963 рр. – отримав подяку ректорату і був занесений на «Дошку пошани» інституту, нагороджений Почесними грамотами Волинського обкому і Луцького міськкому комсомолу. Із відзнакою закінчив Луцький державний педінститут, отримавши кваліфікацію вчителя історії та української мови і літератури.

1963 р. – відразу ж після закінчення інституту став працювати завідуючим лекторською групою Волинського обкому ЛКСМ України.

Осінь 1963 р. – призваний на дійсну службу в Радянську Армію.

1963-1965 рр. – служив в учбовому полку міста Чернівці, був курсантом, штатним секретарем комсомольської організації учбового дивізіону, завершив службу офіцером запасу;

– під час служби підібрав, систематизував необхідні матеріали і оформив кілька учбово-навчальних аудиторій, ленінських кімнат;

– за період служби був відзначений шістьома поїздками до своєї родини, подяками командування учбового полку.

1965 р. – після демобілізації із армії працевлаштований учителем української мови і літератури, вихователем восьмого класу Вербської середньої школи-інтернату для дітей-сиріт Дубнівського району (на той час там вже працювала моя дружина).

1965-1967 рр. – за період роботи у Вербській середній школі-інтернаті:

– зібрав і дослідив матеріали та написав історію смт. Верби (до 1959 р. була районним центром);

– організував створення музейної кімнати Вербської середньої школи-інтернату;

– був обраний секретарем партійної організації школи та пропагандистом політгуртка Вербського сільського споживчого товариства;

– організував десятки конкурсів і зустрічей учнів із ветеранами війни, пам'ятних літературних і мистецьких заходів, присвячених українській мові і літературі;

– узагальнив досвід проведеної виховної роботи і підготував наукову статтю «Шляхи у труд, у подвиг», яка

отримала схвальну рецензію члена-кореспондента АПН СРСР, Героя Соціалістичної Праці, видатного педагога і вченого В. О. Сухомлинського.

Грудень 1967-серпень 1975 рр. – перший секретар Дубнівського райкому ЛКСМУ України, член бюро райкому партії, депутат Дубнівської районної Ради (1969-1971 рр.);

– секретар Ровенського обкому комсомолу, депутат Ровенської обласної Ради (1973–1975 рр.), член президії обласної Ради профспілок;

– перший секретар Ровенського обкому ЛКСМ України, депутат Ровенської обласної Ради (1975–1977 рр.), член Ровенського обкому партії, член Центрального комітету комсомолу України;

– делегат XXII з'їзду комсомолу України, член його Мандатної комісії;

– делегат XVII з'їзду Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді з виборним правом сфотографуватися біля святині радянського народу – Прапора Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Основні пріоритети в роботі комсомольського періоду:

– створення комсомольсько-молодіжних колективів на виробництві, зокрема у землеробстві і тваринництві, організація змагання між ними, їх моральне і матеріальне заохочення (обласні і районні зльоти молодих переможців змагань, перехідні Прапори і ін.);

– запровадив і організував змагання сільськогосподарських комсомольсько-молодіжних колективів за Перехідний Кубок Героїв Соціалістичної Праці: у тваринництві – Олександри Кондратюк, у землеробстві – Антоніни Гладчук;

– підбір і направлення молоді за комсомольськими путівками на новобудови всесоюзних, республіканських і обласних виробничих об'єктів (зокрема, БАМ, „Рівнеазот", шахти України і ін.);

– формування і працевлаштування студентських будівельних і сільськогосподарських загонів; активна підтримка їх діяльності;

– створення молодіжних науково-конструкторських бюро, гуртків раціоналізаторів і винахідників, сприяння

впровадженню результатів їх роботи;

– налагодження системи політичної, релігійно-етичної підготовки молоді до життя;

– військово-патріотичне виховання юнаків і дівчат (дослідження життя ветеранів війни і праці, організація зустрічей з ними, шефство над військовими частинами, щорічне проведення обласних фіналів патріотичних юнацьких і дитячих ігор «Зірниця», «Орлятко» і ін.);

– до 50-ліття комсомолу України ініціював, організував виготовлення і вручення пам'ятних Почесних фотографій ветеранам війни і праці, занесення їх на районні комсомольські Дошки пошани;

– забезпечення виховної роботи в піонерських таборах, таборах праці і відпочинку, шефство над дитячими будинками, школами-інтернатами і ін.;

– створення і налагодження роботи молодіжної туристичної агенції «Супутник», установа інтернаціональних зв'язків із молодіжними організаціями Відінського округу Болгарії, Польщі, Угорщини, Мексики з моїми офіційними поїздками до цих країн;

– проведення навчальних семінарів молодіжного активу з питань організаторської роботи серед дітей, юнаків і дівчат, сотні тематичних виступів перед комсомольськими активістами, ветеранами війни і праці, передовиками виробництва; пошук, відбір і кар'єрна підтримка майбутніх молодіжних вождів;

– керівництво і робота із журналістами органу Ровенського обкому комсомолу – обласної молодіжної газети «Зміна»;

– узагальнення і публікації про досвід здійсненої роботи в науково-популярних виданнях і періодичній пресі (журнал «Людина і світ», збірник «Нові свята і обряди», газета «Молодь України», «Червоний прапор», «Зміна» і ін.).

За період роботи в комсомолі був відзначений орденом «Знак пошани» (1973 р.), десятками Почесних грамот ЦК ВЛКСМ, ЦК ЛКСМ України, пам'ятними медалями і знаками союзних та республіканських органів.

1975-1978 рр. – навчання в Академії суспільних наук при ЦК КПРС (м. Москва), закінчив із відзнакою. За період навчання у цьому науковому закладі: здійснив ряд наукових публікацій в союзних академічних виданнях, обраний членом партійного комітету Академії, відзначений Почесними грамотами, подяками ректорату та профспілкового комітету Академії, удостоєний участі на трибуні ленінського Мавзолею під час маніфестації до 60-ліття Радянської влади, нагороджений дипломом першого ступеня за кращі наукові праці Академії у 1977–1978 рр. в галузі історії СРСР.

1978 р. – захистив дисертацію і отримав вчену ступінь кандидата історичних наук, наукове керівництво дослідженням здійснював Герой Соціалістичної Праці, лауреат Ленінської і двох Державних премій СРСР, академік І.І.Мінц.

1978-1983 рр. – працював завідувачем відділом науки і навчальних закладів Ровенського обкому Компартії України

У цей період:

- забезпечував керівництво роботою партійних організацій вищих навчальних закладів, системи освіти, охорони здоров'я і соціального забезпечення Ровенської області і здійснював кураторство у їх кадровому оновленні;

- брав участь у науковій розробці і впровадженні комплексної системи управління якістю продукції виробничих колективів області;

- надавав допомогу у вивченні і вирішенні проблем благоустрою м. Ровно, будівництві його гідромеліоративних систем;

- започаткував проведення вищими навчальними закладами м. Ровно Днів науки, студентських науково-практичних конференцій і зльотів студентів-відмінників;

- організовував виховну роботу серед молоді в новозбудованих таборах праці і відпочинку області;

- був обраний головою профспілкового комітету апарату Ровенського обкому Компартії України, членом Ровенського міськкому партії;

- здійснив чотири поїздки в Болгарію з лекційно-пропагандистською метою та для обміну досвідом роботи.

Жовтень 1983р. – жовтень 1999 р. 17 жовтня 1983 року був представлений колективу як новопризначений ректор Ровенського державного інституту культури (на той час посада була вакантною). За 16 років роботи ректором (а це третина трудового життя) в інституті було впроваджено цілий ряд реорганізаційних заходів і новацій. Їх відбулось сотні, бо це були найбільш зрілі, розмаїто-плідні і позначені в моїй пам'яті роки. Не буду переліковувати здійснені заходи, лише зазначу, що зосередив себе на впровадженні таких основних напрямів життєдіяльності інституту:

- докорінне переосмислення, оновлення і вдосконалення існуючих на той час в колективі змісту і форм роботи з науково-педагогічними кадрами, навчально-допоміжним персоналом, підвищення їх відповідальності за свою роботу;

- різке нарощування навчально-методичного, наукового і творчого потенціалу, досягнення вагомих спортивних результатів студентською молоддю;

- капітальне оновлення, будівництво, реконструкція і модернізація матеріально-навчальної і творчої бази;

- зростання вагомості і впливу діяльності колективу на культурно-громадське життя міста Рівне, області, Західного регіону; підвищення його авторитету і внеску в розвиток самобутньої культури України.

Для бажаючих конкретно довідатись про здійснені заходи за 16 років моєї роботи можу порадити звернутись до **підсумкових видань** «По шляху перебудови» (1989 р.), «Матеріалів до звіту ректора» (1998 р.) та особливо до колективної монографії «Творчістю окрилені. Рівненському державному інституту культури – 20 років» (1999 р.).

Лише **частково конкретизую** зазначені **напрями**.

«Золоті правила» керівної кадрової роботи, вистраждані і реалізовані мною в багатолітній управлінській діяльності на державній службі і в інститутському середовищі:

- учись завжди відчувати пульс часу, пекучі проблеми життєвого періоду і вирішуй їх з прицілом на майбутнє;

- якнайглибше вивчай і осмислюй конкретну ситуацію,

шануй людську працю і її віддачу безпосередньо на місці, і лише тоді приймай рішення;

- проявляй терпіння вислухати думку зацікавлених сторін, дай їм можливість «відвести душу» і розкрити своє бачення проблеми;

- май мужність відмінити своє попереднє сумнівне рішення;

- чітко і доступно доведи до підлеглих завдання, переконайся, що вони їх зрозуміли;

- уникай пустопорожніх заяв і обіцянок, не будуй для колективу «повітряних замків»;

- обов'язково налагоджуй систему жорсткого контролю за прийнятими рішеннями; відсутність її – гарантія благодушся і безвідповідальності, низької виробничої дисципліни, лагування реального стану справ;

- уникай прийому на роботу в свій колектив родичів і близьких, з ними налагоджуй не виробничі, а природні людські стосунки;

- не створюй навколо себе кола «улюбленців», до всіх має бути однаково рівне ставлення; сформує в колективі поважне і доброзичливе відношення працівників до відвідувачів; оперативний прийом за їх проханням, намагання допомогти – святий обов'язок керівника.

Назву окремі **найважливіші заходи**, здійснені в інституті щодо **кадрової перебудови**:

- на основі анонімного анкетного опитування «Викладач очима студентів» і широкого обговорення його результатів на кафедрах, радах факультетів, в ректораті, була здійснена атестація професорсько-викладацького складу, за її підсумками групі викладачів відмовлено у довірі продовжувати педагогічну роботу в інституті, окремих переобрали на асистентські посади;

- в практику конкурсного відбору викладачів на засіданнях Вченої ради запроваджено розгляд одночасно двох-трьох кандидатур, рекомендованих кафедральними колективами; здійснено заміну ряду керівників структурних підрозділів; колектив поповнився спеціалістами з багатим досвідом практичної роботи в закладах культури і освіти;

- проведено ґрунтовну атестацію навчально-допоміжного персоналу, на основі якої окремі працівники

були звільнені з роботи або переведені на менш оплачуване місце;

- періодично здійснювалось таємне голосування щодо довіри колективу усім керівникам інституту, його структурних підрозділів, громадських організацій;

- шляхом анонімного анкетного опитування вивчалась громадська думка про ділові, організаторські і морально-етичні якості ректора, його відповідність уявленню викладачів про сучасного керівника. Результати опитування були обговорені у відповідних партійних і державних органах;

- широко впроваджувалось студентське самоврядування. Четверть складу Вченої ради інституту, факультетів складали обрані студентами юнаки і дівчата. Академічним групам, їх активістам надане вирішальне слово у призначенні стипендій, поселенні в гуртожитку, розподілі на місця виробничої практики і майбутнього працевлаштування, їх пропозиції враховувались щодо вдосконалення форм контролю знань. Ряд студентських груп були повністю переведені на самоврядування, на таких же засадах (від коменданта, техпрацівників і до чергових) працював один із гуртожитків.

Відповідно до вимог часу була **модернізована структура інституту культури, проведена реорганізація існуючих і створення нових підрозділів**, зокрема:

- на базі провідного факультету – культосвітньої роботи було відкрито нові структури: факультет музичної творчості і художньо-педагогічний факультет. До їх складу увійшли новостворені кафедри: українознавства, хореографії, декоративно-ужиткового мистецтва, культурології, педагогіки і психології, естрадної музики і шоу-бізнесу;

- бібліотечний факультет було реорганізовано у факультет документальних комунікацій і менеджменту, його поповнили нововідкриті кафедри документознавства і інформаційної діяльності та економіки і менеджменту;

- із метою поглиблення навчально-виховного процесу, здобуття студентами практичних навичок і умінь, залучення їх до активної науково-дослідницької і творчої роботи були створені навчальні, дослідницькі і творчі лабораторії: педагогічної майстерності, поліссязнавства,

народознавства, виконавської майстерності, автоматизованих інформаційних систем, театр-студію для 120-ти підлітків м. Рівне, філії творчих кафедр на базі провідних будинків культури і бібліотек області;

– для потреб навчально-методичної і науково-творчої роботи, широкого впровадження кращого досвіду було створено редакційно-видавничий відділ та студію звукозапису «Камертон», обладнаних новітньою технікою і сучасною апаратурою та забезпечених досвідченими кадрами і приміщеннями;

– у навчальні плани основних спеціальностей введено блок дисциплін психолого-педагогічного циклу, педагогічну практику; запроваджено державні іспити з історії України, з педагогіки, що дало змогу надати студентам додаткову кваліфікацію викладача фахових дисциплін.

У 1988 р. на базі інституту (кадри, гуртожиток, навчальні аудиторії, лабораторії і ін.) став діяти республіканський факультет підвищення кваліфікації працівників культури і мистецтва, де пройшли перепідготовку і вдосконалювали свою роботу тисячі фахівців західного регіону України.

Доцільність та ефективність проведених колективом і мною структурних перемін і новацій у підвищенні якості підготовки фахівців перевірена двадцятилітнім досвідом. Майже всі вони діють досі, вже у складі Рівненського державного гуманітарного університету.

Нарощування науково-творчого потенціалу стало основним стрижнем в роботі ректорату.

Після тривалих переконань на цю визначальну ділянку роботи інституту був запрошений Степан Шевчук – людина з багатолітнім досвідом роботи в обласному центрі народної творчості, заслужений працівник культури України, вроджений і талановитий педагог, великий шанувальник народних традицій і рідного слова. Він став спочатку завідувачем кафедри фольклору і народного співу, а потім проректором із наукової і творчої роботи.

Невдовзі після його призначення, мною був сформований «мозковий центр» наукового і творчого потенціалу вузу: на роботу в інститут запрошені відомі в республіці і області фахівці Григорій Дем'янчук –

Заслужений журналіст України, лауреат республіканської журналістської премії «Золоте перо» Валерій Сидорук, до них приєдналися філолог-енциклопедист П. Лобас, науковці-історики В. Цятко, В. Маключенко, П. Савчук та ін. Усіляку підтримку і створення належних умов для наукового пошуку цій потужній команді, безпосередню участь в її роботі здійснював ректор інституту, історик-філолог за фахом.

За ініціативою і в результаті активної плідної праці цього творчого колективу на базі інституту було проведено десятки міжнародних, всеукраїнських і міжвузівських науково-теоретичних і науково-практичних конференцій з публікацією наукових збірників їх праць, міжнародних, республіканських і обласних фестивалів і свят, конкурсів, виставок, презентацій тощо.

Відзначу лише окремі, найбільш вагомі, актуальні і позначені в моїй пам'яті:

– започатковано видання збірника наукових праць «Етнокультура Волинського Полісся і Чорнобильська трагедія», дві частини якого були презентовані в Рівненському клінічно-діагностичному центрі (1996 р.). Це перше в Україні наукове дослідження такої тематики продовжено у 1997 р. (другий випуск), і 1998 р. (третій випуск);

– із 1995 р. налагоджено періодичне видання науково-краєзнавчого альманаху «Волинські дзвони»;

– у 1996 р. проведено міжнародну науково-практичну конференцію «Тарас Шевченко і сучасність», видано науковий збірник із однойменною назвою та проведено літературно-музичну композицію «Щоб не згасла Тарасова свіча» за творами Кобзаря в облмуздрамтеатрі;

– особливо актуальним стало проведення у 1996 р. республіканської науково-практичної конференції «Національне виховання: формування світогляду і духовних цінностей у студентської молоді» з одночасною публікацією вагомого збірника її матеріалів;

– започатковано (1996 р.) видання періодичного збірника студентських наукових робіт «Слово молодим дослідникам» (6 випусків);

– здійснено випуск наукових записок «Українська культура в іменах і дослідженнях» (три випуски), «Діячі

науки, мистецтва рідного краю в контексті національної культури», «Наукові студії Рівненського державного інституту культури», «Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку» (три випуски) і ін.;

– з метою інтеграції навчального процесу з наукою і практикою створено навчально-науково-практичні комплекси «Культура», «Книга», «Творчість», «Мистецтво», до складу яких увійшли понад 30 провідних закладів культури і освіти регіону, засобів масової інформації і досвід яких знаходив наукове осмислення у публікаціях вчених. Так, у 1991 р. спільно з Рівненською обласною науковою бібліотекою видано збірник праць «Учбово-науково-бібліотечне об'єднання «Книга» у системі професійної підготовки спеціалістів: досвід роботи та перспективи розвитку»;

– підготовлено бібліографічний покажчик за 20 років «Від пошуку – до визнання. Наукові та навчально-методичні праці викладачів Рівненського державного інституту культури»;

– незабутньою пам'яткою про інститут стала колективна монографія «Творчістю окрилені: Рівненському державному інституту – 20 років», перший екземпляр якої був мені вручений буквально на сцені ювілейного торжества у Рівненському облмуздрамтеатрі 12 січня 1999 року.

Коротко про художньо-творчу роботу інституту.

На час мого призначення в ньому діяло 12 художніх колективів. А вже через десять років – 26. Жоден помітний кафедральний чи факультетський творчий захід не проходив без моєї участі, а дуже часто – і участі моєї родини. Щодо загальноінститутських заходів – звітів, концертів, виставок, презентацій, конференцій, які, як правило, закінчувались художніми виступами, то від їх початкових задумів, обговорення програм, репетицій, заключних виступів і, накінець, теоретичного рецензування проведеного – всі ці етапи творчого процесу здійснювались з моєю особистою участю, впливом і всілякою допомогою та фінансовою підтримкою. Думаю, це могли б підтвердити керівники художніх колективів, незмінні режисери-постановники інститутських заходів Федір Герладжі, Віктор Котов, Станіслав Димченко, Тамара

Магадова, Ігор Жилінський, Юрій Мельничук і, зрештою, самі студенти-випускники.

Фактично, жодний важливий культурно-мистецький або громадсько-політичний захід в м. Рівне чи області не обходився без участі художніх колективів інституту культури. Що особливо позначилось і закарбувалось у моїй пам'яті, назву:

– творчо-мистецькі звіти Рівненської області у Національному палаці мистецтв «Україна» (м. Київ), серцевину яких, як правило, складали і складають донині художні колективи інституту;

– щорічні творчі звіти колективу в облмуздрамтеатрі у квітні місяці (урочистості обласного центру до лєнінських днів);

– два міжнародні конкурси бальної хореографії «APC – 90» і «Кубок чорного кота», ініційовані і забезпечені інститутом культури, студенти якого стали їх лауреатами і дипломантами;

– багаточисельні поїздки на різдвяні свята фольклорних ансамблів «Горина», «Джерело», оркестру і ансамблів народних інструментів у Польщу, Італію, інші країни (три рази в них брав участь і ректор);

– переможні виступи академічної хорової капели на всеукраїнському конкурсі ім. М. Леонтовича; фольклорних ансамблів «Горина», «Джерело», «Маланка» і «Волиняни» на міжнародних слов'янських фестивалях «Коляда», духового оркестру – на міжнародних конкурсах духової музики «Сурма»; ансамблю народних інструментів «Мереживо» – на міжнародному фестивалі народної музики; театру пластики «Яблуко», театру естрадних мініатюр «Просто так», театру-студії «У старому парку» і багато-багато інших – на всеукраїнських фестивалях і конкурсах;

– десятки фольклорно-етнографічних експедицій у села Дубровицького, Володимирецького і Зарічненського районів Рівненської області і районів Житомирщини;

– виставки «Краса збережена» за участю голови Спілки відтворення пам'яток церковної архітектури в Польщі Б. Мартинюка, мініатюр в дереві «Свята Україна» А. Покотюка – директора Сокальського музею «Людина. Земля. Всесвіт», художніх робіт студентів і викладачів у

Рівненському виставковому залі Спілки художників; щорічне вшанування жертв чорнобильської трагедії «Свіча пам'яті» і ін.;

- участь батьків, а іноді і цілих родин студентів рівненського і житомирського Полісся у науково-практичних конференціях з демонстрацією ними різних місцевих обрядів (ужинкових, купальських, весільних, водіння Куста тощо);

- рішенням Вченої ради з 1991 р. було встановлено іменні премії видатних українських діячів науки і культури для викладачів: М. Костомарова – за вагомі результати у науковій і творчій роботі; М. Смотрицького – за вагомі результати у навчально-методичній роботі; В. Сухомлинського – за вагомі результати у виховній роботі; іменна премія для студентів М. Біляшівського – за наукову і творчу роботу, а також іменні стипендії П. Чубинського, Г. Хоткевича, Л. Українки, І. Огієнка.

Тепер про спорт. Як у свій час зазначалось на одному із засідань колегії Міністерства культури України і підкреслено у Почесній грамоті Рівненського облспорткомітету на ім'я ректора, інститут визнано найспортивнішим серед навчальних закладів галузі республіки і Рівненщини.

Конкретні досягнення:

- в інституті навчалось 48 майстрів і кандидатів в майстри спорту, 27 учасників чемпіонатів України, 6 членів і кандидатів збірних команд України, учасники чемпіонатів Європи і всесвітньої Універсиади студентів;

- чемпіонами України, області і м. Рівне у 1997 р. стали 59 студентів, призерами названих рівнів – 44 особи;

- справжньою гордістю інституту стала жіноча волейбольна команда «Полісянка», у повному розумінні виплекана ректором і її головним тренером, доцентом В.Прокоповичем. З року в рік вона здобувала все більші перемоги і вже у 1996 році виборола право виступати серед команд Вищої ліги України, займаючи в ній призові місця, стала переможцем міжнародного турніру в Бельгії;

- командами Вищої ліги України стали баскетбольна чоловіча «Пульсар», яка перші кроки до свого злету здійснювала на базі студентів інституту; жіноча команда по бадмінтону, член якої студентка Л.Бар'ялева здобула

бронзовий приз перших Всесоюзних юнацьких ігор;

- доброї згадки заслуговує і жіноча команда інституту з гандболу, яку вивів до високої майстерності кандидат педагогічних наук М. Дутчак, ставши після цього головою облспорткомітету, а пізніше – заступником голови Комітету в справах молоді і спорту України;

- серед індивідуальних спортивних досягнень слід згадати студентів Н. Кучину і Р. Кликоцького (у серпні 1998 р. він став чемпіоном Росії у відкритому чемпіонаті з комплексного плавання) – чемпіонів України і срібну призерку І. Кулаківську чемпіонату республіки з плавання; бронзового призера Європи зі спортивної боротьби карате І. Пшеничну і інших майстрів великого спорту;

- у травні 1998 р. ректорат започаткував урочисте вшанування провідних спортсменів інституту в молодіжному клубі «Зодіак» міського будинку культури.

Щодо капітального оновлення і модернізації матеріально-навчальної бази, то перший ректор РДІК професор Передерій В.Ф. (1979–1983 рр.), виступаючи на Круглому столі працівників інституту до його 20-ліття і добре знаючи великі складнощі цього процесу, порівнюючи те, що було 16 років тому, назвав побачені переміни «трудовим подвигом ректора А. Литвинчука і колективу інституту». Відзначу **конкретні заходи** вирішення цієї надзвичайно непростой проблеми:

- будівництво і відкриття у 1987 р. нового студентського гуртожитку на 608 осіб з усіма сучасними комунальними вигодами; з конкретною допомогою студентів і працівників у його благоустрої, за що будівельна організація і колектив інституту отримали призове місце і грошову премію республіканських міністерств;

- за активної участі студентів і викладачів, військовослужбовців підшефної частини у 1988 р. було прокладено теплотрасу (довжиною 550 метрів) до навчального корпусу по вул. Хвильового, 7; це дало змогу відключити його від автономного газового опалення (що на той час категорично заборонялось, вимагало щорічних спецдозволів відповідних міністерств та відомств) і приєднати до центральної міської системи обігріву приміщень; проведено заміну опалювальної системи

навчального корпусу № 3 на вул. Толстого, 3;

– у цьому ж 1988 р. проведено реконструкцію вестибюлю головного навчального корпусу на вул. Московській (тепер С. Бандери), переміщено існуючий в ньому гардероб в облаштований новий та оригінально оформлений; здійснено сучасну добудову вхідної частини цього корпусу та облицювання його фасаду і фасаду учбового корпусу № 3. Доречно згадати, що буквально кожний квадратний метр оздоблювальних матеріалів для цієї реконструкції (граніт, мармур, травертин і морський піщаник) «вибивався» численними поїздками ректора за дозволами в Кабінет Міністрів, на Житомирщину, Закарпаття і в Крим;

– здійснено капітальну реконструкцію і модернізацію актові зали (вул. Хвильового, 7) на 220 посадкових місць та переобладнання навчальної (для режисерської спеціальності) зали-аудиторії в головному корпусі (С.Бандери, 12);

– створено і оформлено в сучасному стилі зала засідань Вченої ради інституту (яка, до речі, вже 12 років без жодного ремонту слугує Вченій раді університету), ряду приміщень для новостворених редакційно-видавничого відділу, студії звукозапису, навчально-творчих лабораторій;

– реконструйовано і оновлено хорові та оркестрові зали, потокові аудиторії, створено танцювальні зали для навчальних занять, спортивні майданчики для ігор. Навчальна площа на кожного студента була доведена до 15 кв. метрів, що перевищувало встановлені державою стандарти.

Варто доповнити, що всі названі об'єкти були обладнані сучасними меблями, столярними виробами, новітніми технічними засобами і апаратурою. В ході будівельних робіт ректор щоранку о сьомій годині зустрічався і обговорював проблемні питання з виконробами, організовував оперативний пошук і доставку на об'єкти дефіцитних на той час будівельних матеріалів, сантехніки, різного обладнання. Так, наприклад, труби для теплотраси (550 м) я за два дні (бо так склалась виробнича необхідність) знайшов аж у Ковелі і забезпечив їх доставку і вивезення із залізничної станції Здолбунів; дзеркала для

танцзалів придбав у Донецьку, а гумове покриття для спортмайданчиків – в середньоазіатській республіці і ін.; були створені студентські оздоблювальні бригади із майстровитих закарпатських хлопців, перша серед споріднених вузів Міністерства культури госпрозрахункова ремонтно-будівельна бригада для планомірного проведення робіт і обладнання аудиторного фонду (до цього ці роботи здійснював малопотужний «Кінотехпром», який щорічно не зміг освоїти навіть ті мізерні кошти, які для цього виділяло Міністерство).

Така дійова участь ректора у виробничому процесі призвела до глузування окремих малообізнаних викладачів, які правда, доброзичливо, але з іронією називали мене «ректор-завгосп». Доля правди у цьому була, але така необхідність диктувалась мізерною на той час зарплатою проректора з адмінгоспроботи (десь нарівні сучасного лаборанта). Тому підібрати на цю ділянку ділову і активну людину виявилось нереальним, хоча спроб було немало.

Було б неправильним обійти увагою і **створення сучасної інфраструктури інституту**, забезпечення його працівників і студентів необхідними житлово-побутовими умовами та умовами для якісної їх навчальної і науково-творчої діяльності, а саме:

– поселення **всіх бажаних** студентів у гуртожитки (у 1986 р. забезпеченість місцями в них складала всього 67 %);

– виділення запрошеним на роботу в інститут викладачам окремих квартир (тут допомагала міська рада і її голова В. Чайка) та поселення **всіх бажаних** викладачів у помешкання малосімейного типу. З цією метою ректорат забезпечив 36-одно і двокімнатних квартир. Там, до речі, поселяли і провідних спортсменів-студентів;

– **в обов'язковому порядку окремі кімнати надавались новоствореним студентським сім'ям**. До мого приходу їх в інституті було 7, а згодом стало 50 молодіжних пар;

– створено, обладнано необхідним устаткуванням і оформлено по-сучасному новозбудовану їдальню по вул. Чорновола, 76а, доботно відремонтовано їдальню на вул. Хвильового, 7, відкрито два буфети (вул.С. Бандери, 12 і вул. Толстого, 3). Кількість посадкових місць для

організації громадського харчування склала 200 і перевершувала санітарні норми;

- для забезпечення життєдіяльності інституту об'єктів громадського харчування був сформований автопарк (у 1984 році тут інколи діяла лише одна вантажівка) та гаражі для зберігання транспорту. Було придбано легкову автомашину «Волга», два автомобілі пікапного типу (для доставки продуктів харчування), автоклуб, автобус «ЛАЗ», (для перевезення художніх колективів), обладнані технічні майстерні тощо;

- капітально відремонтовано один і обладнано новозбудований другий об'єкти цивільної оборони (бомбосховища), закуплено необхідне для захисту працівників устаткування; на базі цих об'єктів неодноразово проводились загальноміські показові навчання, оскільки штаб цивільної оборони інституту завжди діяв відмінно і у 1989 р. здобув II місце у змаганні серед об'єктів м. Рівне;

- дуже складно, але все-таки успішно вирішувалось питання придбання дороговартісних технічних засобів навчання, музичних інструментів, сценічної одежі і взуття тощо. Було придбано 30 комп'ютерів, 150 одиниць навчальної техніки, понад 160 музичних інструментів, нові сценічні костюми для духового і естрадного оркестрів, для фольклорних ансамблів, оркестру і ансамблю народних інструментів, танцювальні костюми і взуття, відповідні реквізити і ін.

Принагідно скажу, що в ректораті чітко визначили і **майбутню перспективу вдосконалення матеріально-навчальної бази інституту:**

- було виділено 3,6 гектара землі в малопридатному для відпочинку рівнян парку по вул. Чорновола. Рівненський «Діпроміст» здійснив прив'язку і спроектував за типом привезеного нами (у 1988 р.) проекту із Свердловська будівництво спорткомплексу, в якому сплановано два великих ігрових зали із розсувними трибунами, тир для міжнародних змагань, молодіжне кафе на 120 місць, кілька танцювальних навчальних залів, розташування кафедр хореографії, фізкультури і спорту, душеві кабінки, лазня і ін. Комплекс мав бути з'єднаний внутрішнім переходом із гуртожитком № 1. У 1992 р.

розпочалося масштабне будівництво спорткомплексу (воно затрималось через необхідність відселення 4-х ветеранських гаражів і підвалів, які інститут збудував їм в іншому місці): було викорчувано більше 800 малоцінних порід дерев, вирито котлован, забито сотні паль, розпочалась укладка фундаментних блоків. На цьому будівництво через відомі усім причини української дійсності припинилось (1994 р.);

- було узгоджено на всіх відповідних рівнях, завершено виготовлення проектно-кошторисної документації, заключено угоду з будівельною організацією «Курортбуд» на реконструкцію гуртожитку № 3 (вул. Толстого, 3) у санаторій-профілакторій для студентів інституту та працівників культури області;

- нездійсненими залишилися також задуми будівництва учбово-лабораторного корпусу по вул. Толстого, землю для якого вже було виділено інституту, але її незаконно приховали (при мовчазній згоді місцевих можновладців) власники бару «Ліптон», які збудували тут і продали приміщення для розташування «Ерсте-банку».

Ясна річ, що перелічені вище численні заходи відволікали, суттєво обмежували мої можливості особисто займатись наукою і мій науковий доробок міг би бути набагато вагомим. Та я не припиняв здійснювати дослідницьку діяльність: узгодив проблематику і план докторської дисертації у своїй альма-матер (м. Москва) більшість відпускнуго часу проводив у центральних архівах, підготував монографію і чорновий варіант дисертаційного дослідження. Але, зрештою, хай час і люди мене розсудять: що для них, (а значить і мені) важливіше – кілька додаткових ректорських наукових статей і праць, чи здійснені мною заходи з метою поліпшення умов їх роботи і благополуччя.

Надіюсь, що вдалося **зберегти добру пам'ять** наших випускників, викладачів і працівників про діяльність ректорату Рівненського державного інституту культури. Упевнений, що їм також приємно і радісно було, коли невпинно зростав авторитет рідного вузу, на його базі, або з його участю проводились заходи різного масштабу і значимості, коли наш навчальний заклад ставав переможцем трудового, творчого і спортивного

суперництва. Назву лише окремі віхи поступу:

- за підсумками роботи у 1987 р. інститут виборів перше місце серед навчальних закладів обласного центру і був занесений на міську Дошку пошани;

- у цьому ж році за якість і благоустрій новозбудованого гуртожитку будівельники, студенти і працівники інституту отримали першу республіканську грошову премію;

- у 1989 р. інститут визнано переможцем серед споріднених вузів галузі і йому вручено грошову премію та перехідний прапор Міністерства культури і Республіканського комітету профспілок працівників культури (до цього цю відзнаку три роки поспіль утримував Харківський інститут мистецтв);

- 12 осіб викладацького складу були удостоєні державних почесних звань «Народний артист України», «Заслужений працівник культури», «Заслужений працівник освіти», «Заслужений працівник фізичної культури і спорту» і ін.;

- понад 90 випускників інституту за свою професійну майстерність і активну працю стали народними, заслуженими артистами та заслуженими працівниками галузі, лауреатами і дипломантами міжнародних конкурсів, фестивалей, спортивних змагань тощо;

- ряд наших кращих викладачів були запрошені в Польщу, Чехію, Іспанію, Росію, Канаду для проведення педагогічної, творчої і спортивної роботи серед громадян українського походження, в результаті з 1992 року в інституті культури з'явилися 7 студентів-іноземців, окремі з них активно включилися в дослідницьку роботу і стали авторами наукових праць (наприклад, Єлизавета Рижик із Польщі у 1995 році опублікувала в нас збірку «Рогульки Підляшшя», створений нею на батьківщині дитячий фольклорний колектив нещодавно став переможцем міжнародного слов'янського фольклорного фестивалю «Коляда») і ін.;

- у квітні 1996 р. Колегія Міністерства культури і мистецтв прийняла постанову про реорганізацію Рівненського інституту культури в інститут культури і мистецтв;

- справжньою подією, демонстрацією науково-творчих,

мистецьких можливостей, авторитету інституту культури в громадсько-політичному житті області та Західної України були позначені численні заходи, присвячені 20-літтю його діяльності. Завершальним акордом науково-творчих можливостей інституту стали виставка наукового і мистецького доробку, творчий звіт у двох відділеннях в облмуздрамтеатрі під гаслом «Роде наш красний» (12 січня 1999 року), високомистецька і оригінальна Галерея кращих викладачів інституту, провідних художніх колективів «Пам'ятаємо і шануємо вас» (автор О. Сорока) та скульптура «Муза» перед фасадом головного корпусу (скульптор П. Подолець).

Вважаю також **визнанням авторитету вузу і довір'ям до його керівника** те, що мені у 1991, 1994 рр. було доручено очолити та організувати роботу обласного штабу громадської підтримки на президентських виборах Леоніда Кравчука, стати двічі його довіреною особою; у 1999 р. під час президентської кампанії я також був першим заступником керівника обласного штабу, за що нагороджений іменним годинником Президента України Леоніда Кучми.

Тривалий час я працював на громадських засадах головою правління обласного товариства «Знання», яке забезпечувало поширення наукових, просвітницьких знань серед трудівників Рівненщини, був обраний членом виконавчого комітету Рівненської обласної Ради, деканом Рівненського факультету підвищення кваліфікації Академії керівних кадрів культури і мистецтва (м. Київ), (1988-2004 рр.)

У 1986 р. відповідні органи запропонували представити мою кандидатуру до нагородження повторно орденом «Знак пошани»; однак за моїм проханням ця висока урядова нагорода, цілком заслужено, була вручена іншому керівнику інституту культури.

У червні 1994 р. Указом Президента України «За значний особистий внесок у збагачення культурної і мистецької спадщини народу України, високу виконавську та професійну майстерність» мені було присвоєно почесне звання «Заслужений працівник культури України».

У червні 1994 р. Указом президента України «За значний особистий внесок у збагачення культурної і мистецької

спадщини народу України, високу високу виконавську та професійну майстерність» мені було присвоєно почесне звання «Заслужений працівник культури України». У той же час я отримав вчене звання професора кафедри українознавства.

У грудні 1998 р. за високий професіоналізм, плідну наукову діяльність, вагомий особистий внесок у розвиток національної освіти та становлення Рівненського державного інституту культури мені була вручена Почесна грамота Рівненської обласної Ради і Рівненської облдержадміністрації.

За вагомий особистий внесок у справу підготовки кадрів для сфери туризму (створення в РДІК у 1996 р. кафедри економіки і менеджменту із спеціалізацією «Менеджер культури і туризму») мене було нагороджено нагрудним знаком «Почесний працівник туризму України».

До 1999 р. Рівненський державний інститут культури досяг серйозного підйому свого розвитку. Невпинно зростав його престиж, він забезпечував підготовку фахівців – справжніх майстрів своєї справи. Закінчився період становлення колективу, пошуку ним свого обличчя, своєї ролі в духовному відродженні нації. Він утвердився як цілком зрілий і самобутній навчальний заклад, потенціал якого зростав і набирав потужних обертів на всіх напрямках – навчальному, науково-творчому, мистецькому і спортивному.

І раптом, несподівано для трудового колективу, нашому вузу обрізали крила: 14 грудня 1998 року Кабінет Міністрів України прийняв рішення про ліквідацію Рівненського державного інституту культури і реорганізацію його в одну із структур новоствореного гуманітарного університету. Наскільки доцільним і далекоглядним було таке рішення, нехай про це своє слово скаже час, теперішні і майбутні культурно-мистецькі кадри регіону.

Наприкінці осмислення мого ректорського періоду доречно згадати ще одну важливу подію. У серпні 1995 р. на вивільненій і зданій в оренду базі інституту культури розташувались всі необхідні структури новоствореного приватного вузу – Рівненського інституту слов'янознавства Київського слав'янського університету (РІС КСУ), одного із перших у м. Рівне і нині процвітаючого вищого

навчального закладу. Не буде перебільшенням зазначити, що саме ми допомогли йому міцно встати на ноги. З нашою допомогою був підготовлений і відредагований його Статут, опрацьовані інші юридичні документи. Установчий договір про його створення підписали ректор Київського слав'янського університету Ю.Алексєєв, директор Рівненського інституту слов'янознавства Р. Постолюк і я. Мені запропонували посаду префекта цього вузу.

Завдяки умілому керівництву новоствореним навчальним закладом, його ініціативі і потужним діловим зв'язкам вуз із року в рік міцнів, поповнювався престижними і новими для м. Рівного спеціальностями, зростали його можливості. Невдовзі він зміг придбати свою власну матеріально-навчальну базу, модернізувати її і вже у лютому 2000 року повністю залишити наші приміщення. За цей, сміливий для того часу, крок – надати навчальну базу приватній структурі – мене неодноразово усно і в пресі критикували тодішні керівники педінституту, які переживали скруту із аудиторним фондом.

Жовтень 1999 – червень 2006 рр.

Наприкінці вересня 1999 р. закінчився мій контракт перебування на посаді ректора РДІК. Згідно постанови Кабінету Міністрів України від 14 грудня 1998 р. на базі інституту культури і педагогічного інституту був створений новий навчальний заклад – Рівненський державний гуманітарний університет. За пропозицією його ректора Р.Постолюка, згодою Міністерства освіти України від 7 жовтня 1999 р. я був **призначений проректором із соціально-економічного і стратегічного розвитку**, відповідав за здійснення тих напрямів у діяльності університету, які обумовлені вже у назві самої посади.

Зазначу, що успішно забезпечувати такий важливий і всеохоплюючий напрям життєдіяльності багаточисельного колективу вузу, а тим більше вибудовувати стратегію його розвитку в умовах сучасної української дійсності (відсутність елементарної стабільності; половинчасте, а то й третинне у комунальних витратах від реальних потреб фінансування держави; заборона автономно розпоряджатись власнозаробленими коштами; безперервні

процеси ліцензування і акредитації; численні перевірки і авральні розпорядження галузевого міністерства, окремих відомств і багато іншого безладу) майже неможливо. Все це, без перебільшень, вибивало з колії, вносило елементи безсистемності і невпевненості не лише в мою роботу, а, думаю, що і в роботу моїх колег. Коротше, я небагато отримував морального задоволення від здійснюваного мною, хоча умінням, бажанням і досвідом володів багатолітнім.

Проте і в таких умовах при повній і постійній підтримці ректора Р. Постоловського вдалось зробити немало. Назву окремі, найбільш важливі віхи:

- з моєю активною участю було здійснено пошук і розробку оптимальної структури новоствореного університету;

- підібрано і рекомендовано ректору чимало керівних кадрів і працівників структурних підрозділів; розроблено їх посадові обов'язки;

- підготовлено первісний аналіз фінансового стану, пропозиції щодо його поліпшення і відповідний наказ № 1 по університету. Такий аналіз ґрунтовно проводився щороку і двічі на рік заслуховувався на засіданнях Вченої ради;

- мною розроблено обширну програму соціально-економічного розвитку університету на перспективу до 2010 р., визначено основні напрями і шляхи реалізації цього процесу;

- налагоджено чіткий, систематичний аналіз і контроль за наданням структурними підрозділами університету платних освітніх послуг як основного джерела його прибутків і двічі, а то й тричі на місяць (на засіданнях Вченої ради або ректорату) ці питання обговорювались з їх керівниками; лише за перші 5 років університет зміг надати платних послуг на 32 млн. грн.;

- переважна більшість зароблених коштів була використана на виплату зарплати, придбання комп'ютерної техніки, навчальної літератури, оплату комунальних вигод; за 12 років діяльності Рівненський державний гуманітарний університет зумів уникнути глумливого явища нашої дійсності – заборгованості з виплати зарплати,

навпаки, сотні працівників отримують надбавки до неї за складність в роботі, матеріальну допомогу, премії тощо;

- докорінного оновлення і модернізації зазнала занедбана в недалекому минулому матеріально-навчальна база колишнього педінституту, особливо її естетичне оформлення. Значно поліпшено умови праці наших співробітників, навчання, проживання і оздоровлення студентів у гуртожитках і профілакторії, втричі збільшилась сучасна комп'ютерна база, суттєво зросли і оновились бібліотечні фонди і ін. Лише за перші 5 років з цією метою освоєно понад 8 млн. грн.;

- створення і організація роботи відділу працевлаштування випускників, налагодження регіональних зв'язків з роботодавцями, маркетингових досліджень освітніх послуг і ринку праці.

Підкреслюю ще раз, що названі зміни – плід невтомної праці всього нашого колективу і, передусім, його керівника ректора РДГУ професора Постоловського Р. М. Але і свою причетність, активну участь у цьому процесі я не відкидаю. У лютому 2001 р. за багаторічну сумлінну працю, особистий внесок у підготовку висококваліфікованих педагогічних працівників Міністерство освіти і науки України нагородило мене знаком «Відмінник освіти України».

Тепер про ще одну, особливу і надзвичайно відповідальну ділянку роботи, яку я тривалий час виконував. Це **формування нового студентського контингенту**, або доступніше – вступна кампанія. Її організація і проведення потребують повної віддачі сил і знань набутого в житті досвіду роботи з людьми – як з працівниками приймальної комісії, так і з абітурієнтами та їх батьками. Цей процес – ґрунтовна перевірка ділових якостей і порядності людини, справжній гарт в горнилі людських пристрастей, сподівань і надій.

Мені 16 років довелось бути головою приймальної комісії інституту культури і, без перебільшень, жодний талановитий юнак чи дівчина, діти, як кажуть, з «божою іскрою», провідні спортсмени не пройшли повз моєї уваги, без ґрунтовної і спеціальної співбесіди особисто зі мною. Щоправда, це було в межах порівняно нечисленного державного замовлення (330 осіб).

Але набутий досвід я сповна застосував вже в умовах РДГУ, пропрацювавши 3 роки заступником голови приймальної комісії і 8 років (1999–2001; 2005–2009 роки) її відповідальним секретарем, тобто безпосереднім організатором вступного процесу. Його масштаби значно зросли (до 1200–1300 осіб держзамовлення) і, що найскладніше, це були перші кроки прийому вже у інших, університетських умовах. Запроваджувались нові підходи, народжувались нові традиції вступної кампанії, які забезпечують її успіх і понині. Варто відзначити, що чимало нового мені довелося налагоджувати вперше. Це, наприклад:

- створення відбіркових комісій для групи (2–3) факультетів, а не огульно, як це здійснювалось раніше; кількість їх у 2009 році доведена до п'яти, всі вони були розташовані у чотирьох навчальних корпусах (раніше в одному по вул. С. Бандери). Це давало змогу уникнути надмірного скупчення абітурієнтів, оперативніше працювати з ними;

- в структурі приймальної комісії була створена Служба інформації, яка круглодобово контактувала з майбутніми абітурієнтами, забезпечувала гласність вступної кампанії, оприлюднення її результатів, сприяла роботі студентської дружини по дотриманню громадського порядку в корпусах і ін.;

- щорічний європейського рівня ремонт, підготовка і оформлення в сучасному стилі приміщень для прийому документів і проведення вступних іспитів;

- заздалегідь формувался склад технічного секретаріату, з яким проводились трьохденні семінари-навчання та професійна атестація; для кожного працівника були розроблені посадові інструкції, за їх дотриманням здійснювався жорсткий контроль;

- всі члени приймальної комісії, зокрема голови відбіркових комісій, виїжджали в кожний район нашої області, окремі райони Хмельницької, Житомирської, Тернопільської областей для участі в «Ярмарках професій», де центри зайнятості спільно з органами освіти збирали всіх випускників шкіл (у цих заходах брав участь і я); до них ми готували спеціальну агітаційну літературу: довідники, буклети, листівки, проспекти і ін.;

- були створені ініційовані і організовані мною телефільми «Головна зброя», «Ключ до вашого успіху», в яких розповідалось про здобутки РДГУ, різні профорієнтаційні кліпи, оголошення тощо. Всі вони не раз і щорічно оновлені транслювались на телеканалах і в радіопередачах місцевих засобів, а також Волині, Хмельниччини, Тернопільщини і ін. областей;

- на мою долю випало і освоєння ще двох нововведень вступного процесу: комп'ютерне екзаменаційне опитування (тестування) абітурієнтів (із 2005 р.) і його повна комп'ютеризація (2009 р.) через систему «Абітурієнт» із щоденним звітом про її результати в міністерську систему «Конкурс». Всі ці новації супроводжувались надмірним перевантаженням працівників приймальної комісії, її операторів, усього допоміжного персоналу. Адже нововведення потрібно було терміново освоїти, накопичити належний досвід обслуговування абітурієнтів, яким надавалось право вступу на необмежену кількість спеціальностей у будь-якому вузі республіки. Лише в 2009 р. ми обслужили понад 11 тис. (2003 р. – 3,5 тис.) вступників, сотні їх батьків чи родичів. Однак за всі роки на роботу приймальної комісії від них не поступило жодної суттєво принципової скарги у вищі інстанції.

Липень 2006 р.

Закінчив свою багатолітню керівну діяльність **на державній службі і в системі вищої освіти**. Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 21 січня 1998 р. «Про посилення матеріальних гарантій ректорів державних вищих навчальних закладів» за моїм проханням і згодою керівника університету був переведений на посаду радника ректора РДГУ, на якій працюю і понині.

Ректор РДГУ професор Р. Постоловський – людина досвідчена, доброзичлива, вольова і рішуча натура. Він завжди готовий відгукнутись на чужий біль, підтримати свіжу думку, впровадити нове, сучасне. Тому працювати з ним по-діловому легко і, справді, приємно. Він подружньому вникає в мої життєві потреби, допомагає їх вирішувати; цінуючи життєвий досвід, часто цікавиться моїм баченням тої чи іншої проблеми, а вже приймати рішення – це його прерогатива як керівника.

Мені довірено вирішувати найделікатніші службові питання. Як і раніше, я володію правом підписувати різні фінансово-господарські документи, організовувати роботу тендерного комітету, вже на посаді радника протягом чотирьох років виконувати обов'язки відповідального секретаря приймальної комісії університету тощо.

На завершення хочу висловити таке переконання: мій життєвий, трудовий, науковий і творчий шлях – посправжньому цікавий, багатогранний і плідний, насичений досвідом в різних галузях людської діяльності. Особливо цінними вважаю співпрацю і зустрічі з видатними людьми – відомими громадсько-політичними діячами і державними керівниками, науковцями, педагогами, митцями, студентською аудиторією, звичайними трудівниками – шанувальниками народних традицій і рідного слова.

Так склалось, що доля присвятила мене не стільки «чистій науці», скільки завжди тісно пов'язувала мене з нею, я прагнув глибше осмислити звершене на різних посадах, докопатись до його суті і доцільності. І саме це надавало мені сил і зрілих рішень, прагнення творити для людей, віддаватись їх життєвським проблемам, справі творчо і сповна.

Згадую філософські рядки свого шкільного і студентського друга-поета Юрія Хабатюка:

*По дорозі битій легко йти,
але важко залишити слід.*

У житті мені випало йти неторованими шляхами і, сподіваюсь, вони позначились добрими слідами в пам'яті людей, з якими я спілкувався, працював і продовжую працювати.

А. І. Литвинчук

Грані його таланту

Анатолій Іванович Литвинчук – мій друг, він вмів почути, зрозуміти і допомогти. В цьому його **висока людська порядність**.

Він мудрий педагог, який не повчає, а своїм талантом, майстерністю і досвідом є прикладом для студента. У свій час він дав влучне визначення моєї творчості. І це визначення стало своєрідною оцінкою, воно додало мені впевненості, бо художник повинен відчувати, що він зрозумілий, що він на вірному шляху. Його оцінка моєї творчості засвідчує, що він **талановитий педагог**.

З того часу, як ми стали друзями, ми спілкуємось на різні теми. Анатолій Іванович цікавий співрозмовник і спілкується на будь – яку тему, обмежень немає. Його діапазон знань і цікавості також необмежені. Він **має своє бачення і образну основу**.

Анатолій Іванович любить все красиве, талановите і з великим задоволенням служить його величності Високому Мистецтву. Радіє, коли поруч з ним талановита молодь.

Скільки його пам'ятаю, він завжди будує, будує, створює благоустрій, благополуччя, і все для рідного інститутського колективу, який став його студентською родиною. Ось і ще одна грань його таланту — **господар**. Анатолій Іванович володіє даром перетворювати звичайні трудові будні у свято, і це стає цікавим творчим досягненням. Тут розкривається його **талант художника**.

Талант... Талант цікавий, коли він багатогранний. Тому не випадково, що професор Литвинчук завжди йде вперед, назустріч новому, щоб пізнати світ і гармонізувати своє творче бачення в руслі часу і бути зрозумілим у часі.

Анатолій Іванович відкритий для діалогу задля того, щоб викристалізувати у людині високу мораль, розкрити її талант, пам'ятаючи, що мистецтво – складове високого, духовного. Ось і ще одна грань таланту професора, його філософське бачення гармонії людини і всесвіту: через високу духовність і національну свідомість.

Наші погляди з Анатолієм Івановичем завжди єдині. Адже ми знаємо: якщо зникне високе українське мистецтво – наш народ посеред білого дня може осліпнути духовно. Тому ми всі повинні зберегти і захистити високе українське мистецтво – духовну основу нашого народу. Ось тому Анатолій Іванович – мій друг.

Високоповажному пану професору бажаю творчого лету – високого, потужного і далекого.

Щастя Вам, дорогий друже.

*З повагою, Герой України, лауреат
Національної премії ім. Т. Г. Шевченка,
народний артист України
Василь ЗІНКЕВИЧ*

Слово про друга

Кожна людина – це окремий життєвий світ. Анатолій Литвинчук, на перший погляд, не виокремлюється чимось особливим із багатьох моїх знайомих. Та щоразу, коли з ним зустрічаюся, розмовляю, відкриваю нові штрихи, риси у його характері, світорозумінні. Його відвертість, доброзичливість, своєрідна внутрішня щирість приваблює і заповнює.

Що найперше зринає в пам'яті, коли заходить мова про Анатолія Литвинчука? Те, що Анатолій – людина ініціативна. Друга його риса – повага до людей. Він уміє знаходити одностайність і належить до тих, хто не лише має велику мету, але й досягає тієї мети.

Доля розпорядилася так, що ми знайомі вже більше 40 років, ще коли працювали секретарями обласних комітетів комсомолу, він у Рівному, а я у Івано-Франківську. Саме комсомол виховав у нас почуття відповідальності, відданості справі, навчив працювати з людьми і прислухатись до їх думки.

З тих пір ми йдемо по житті немовби паралельним курсом. Разом навчались на кафедрі історії Академії

суспільних наук у Москві, в один і той же день захищали дисертації на здобуття вченого ступеня кандидата наук, потім в одні і ті ж роки працювали завідувачами відділів науки і навчальних закладів обкому КП України, Анатолій – Рівненського, а я – Івано-Франківського. Де б не працював Анатолій, щоби він не робив, то завжди з почуттям відповідальності за загальну справу, сумлінно, захоплено, цілеспрямовано. Він вимогливий до себе та до інших, володіє невичерпною духовною відданістю рідним, друзям, приятелям, непоказною, але глибокою любов'ю до рідного краю, до свого народу.

Висока людська гідність, потужне прагнення повновартісно зреалізувати свої морально-духовні цінності особливо проявились на викладацькій роботі і, зокрема, коли Анатолій Іванович працював ректором Рівненського державного інституту культури. Саме в цей період інститут під його керівництвом перетворився в один із провідних вузів країни, випускники якого гідно зберігають і розвивають національну культуру, народні звичаї і традиції.

Не можу не згадати, з яким захопленням сприйняли іноземні дипломати, представники органів влади, української громади м. Кракова Республіки Польща виступ оркестру народних інструментів Рівненського інституту культури, який брав участь у 1998 році в урочистостях, організованих Генеральним консульством України, яке я тоді очолював, з нагоди Дня Незалежності України.

Настирливість і бажання самому розібратись в історичному розвитку подій, місці і ролі духовних чинників у житті української держави стали невід'ємною умовою наукової діяльності Анатолія Литвинчука. Його наукові статті, дослідження, виступи на різного роду наукових конференціях є суттєвим внеском в історичну науку, в розвиток української культури. Оцінюючи пройдений Анатолієм Литвинчуком життєвий шлях, можна

з цілковитою впевненістю, висловлюючись словами Івана Франка, сказати, що він щедро і щиро працює над тим «щоб газдою, не слугою перед світом стати».

Горджуся тим, що маю такого надійного і вірного товариша.

***Зіновій КУРАВСЬКИЙ**, кандидат історичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин Інституту історії і політології Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника, Генеральний консул України в Республіці Польща (м. Краків 1997-2000 рр.; м. Гданськ, 2002-2006 рр.), начальник консульського управління Департаменту консульської служби Міністерства зовнішніх справ України (2002 р.).*

Радість дружби

Є люди, які своєю високістю духу, життєстверджуючою справжністю, дружньо-товариською надійністю формують і створюють навколо себе найсприятливішу, неповторну духовно-інтелектуальну ауру оптимістично комфортної життєдіяльності.

Саме таким є мій давній волинський друг, професор Анатолій Іванович Литвинчук. Повсякденна справжність, добропорядність, доброзичливість, душевна світлість сповнюють кожен крок, кожную мить його спілкування і взаємин з нашим таким складним і неоднозначним, грішним світом.

Освячений з діда-прадіда високою хліборобською любов'ю до життя, душевно сповнений красою селянського колективізму і високої інтелігентної досконалості мій друг – Анатолій Литвинчук завжди був зразком високої добропорядності, безмежної працьовитості, людяності, непоказної скромності. Таким він був завжди, стверджуючись у нелегкі повоєнні роки, усвідомлюючи

особливу роль української національно – визвольної боротьби в рідному волинополіському краї, переживаючи жахи репресій і депортацій щодо своїх земляків, насильство колективізації. Радів соціально-економічному розвитку рідного краю і рідної Батьківщини.

Почуття чесності і справедливості – найголовніше кредо Анатолія Литвинчука, чому він ніколи не зраджував, чи то на студентській лаві, чи на вчительській, комсомольській, партійній роботі, науково-педагогічній ниві, в сім'ї, серед друзів.

Наша щира дружба, що триває майже чверть віку, базується на справжніх високопорядних чоловічих стосунках, започаткована і гартована, насамперед, на взаємних професійних інтересах: з моєї сторонни як начальника Хмельницького обласного управління культури, керівника архівної галузі області, з його – як ректора, професора Рівненського державного інституту культури. Адже завдячуючи і Анатолію Івановичу Рівненський факультет Київського державного інституту культури ім. О.Корнійчука було реформовано в інститут культури. Ректором інституту Анатолієм Литвинчуком створено його потужну матеріально-навчальну базу, сформований висококваліфікований науково-педагогічний потенціал. Інститут став головним закладом у підготовці культурно-освітніх працівників усього Західного регіону України. Провідні посади в органах культури, культурно-освітніх, мистецьких закладах Хмельниччини, інших областей обіймають високопрофесійні фахівці - випускники Рівненського інституту культури і нинішнього гуманітарного університету, підготовкою яких по-батьківськи опікувався ректор, професор Анатолій Литвинчук.

Згадується багато наших цікавих зустрічей як на Рівненщині, так і на Хмельниччині - на фестивалях і конкурсах художніх колективів, на наукових конференціях і семінарах, у просто дружніх стосунках. Результатом наших наукових досліджень стали спільні публікації в наукових виданнях. Працюючи у створеній Президентом

України Л. Кравчуком державній комісії, ми разом з Анатолієм Литвинчуком, Миколою Мозговим, іншими представниками Міносвіти і президентської адміністрації улаштували конфлікт щодо призначення на посаду ректора Київського державного інституту культури Михайла Поплавського.

Я захоплююсь великими організаторськими здібностями, науково-педагогічним талантом Анатолія Івановича. Його професійні, наукові, дружні поради завжди допомагали мені у вирішенні актуальних проблем.

Доречно зазначити, що у нас є багато спільних друзів на Волині, Поділлі, столиці, як, скажімо, академік, лауреат Державної премії України, ректор Національної академії керівних кадрів культури і мистецтва Василь Чернець, академік Академії мистецтв України, професор Олександр Федорук, письменник Борис Олійник, академік Василь Осадчий. Недарма в народі кажуть, що познайомитися з гарною людиною, то велика радість, а подружитися з нею – щастя. І я маю щастя дружити з такою світлою і мудрою людиною як Анатолій Іванович Литвинчук – великий життєлюб і патріот нашої Матері - Вкраїни.

Тож нехай і надалі буде радісною і щасливою його доля, благополуччя його рідних і близьких у нашої незалежній Українській державі!

*З щирою повагою **Петро СЛОБОДЯНЮК**,
доктор філософії, академік Української
технологічної академії, заслужений
працівник культури України, голова
Хмельницької обласної організації конгресу
української інтелігенції.*

Шаную за творчу одержимість

Анатолій Литвинчук – відомий в Україні педагог, науковець та культурно-громадський діяч, ректор Рівненського державного інституту культури протягом шістнадцяти років. Провідне місце у його роботі займала організація культурно-мистецької та творчої діяльності

цього навчального закладу. Особливо пам'ятним стало впровадження ним у творчу практику вузу концертів-звітів, виставок наукових і художніх досягнень колективів, окремих виконавців для громадськості міста Рівного, які проходили з великим успіхом на сцені обласного музично-драматичного театру та завжди збирали численну глядацьку аудиторію, мали схвальні відгуки відомих митців, прихильників класичного і народного мистецтва.

Важливим аспектом діяльності професора Литвинчука А. І. стала активна підтримка обдарованої молоді й студентства, створення їм умов для розкриття свого таланту в якості керівників і диригентів творчих колективів, солістів-вокалістів та інструменталістів, молодих композиторів. Серед них, передусім, хочу відзначити відомих в Україні та за її межами музикантів і діячів мистецтва М. Бабчука, М. Дацка, М. Лазуку і багатьох інших вихованців цього навчального закладу.

З ініціативи і наполегливого сприяння ректора було відкрито чимало нових творчих спеціальностей, розпочато підготовку фахівців за такими напрямками як хореографія, фольклор, кобзарське, естрадне мистецтво, що вивело Рівненський інститут культури на провідні позиції в Україні серед вищих навчальних закладів цього напрямку підготовки фахівців. Особливо важливим, на наш погляд, була національна спрямованість навчального процесу, створення культури самого навчання, яким постійно опікувався професор Литвинчук А. І.

На роботу до інституту культури були запрошені провідні музичні фахівці України, які очолили творчі кафедри культурно-освітнього факультету. У цей час набрали потужних творчих обертів хорова академічна капела (керівник заслужений діяч мистецтв України Пекар В. П.), народний хор (керівник заслужений артист України Дерев'янка Б. П.), фольклорний ансамбль "Горина" (керівник заслужений працівник освіти України Павлюк В. М.), виступи яких в республіці та за рубежом приносили славу українському національному мистецтву.

Рівненський державний інститут культури на той час став провідним навчально-методичним центром по підготовці гри на українських народних інструментах: кобзі, бандурі, цимбалах, було відкрито клас гри на сопілці та фрілці, організовано квартет сопілкарів, тріо і ансамбль бандуристів та ін. Про високий рівень підготовки фахівців, досягнення у наукових дослідженнях, успіх у концертній діяльності інституту неодноразово писали такі авторитетні видання України як журнал "Музика", "Народна творчість та етнографія", щотижневик "Культура та життя".

Безперечно, підсумком педагогічної та творчої діяльності навчального закладу, його керівника є випускники. Рівненський державний інститут культури, очолюваний професором Литвинчуком А. І., з повним правом може гордитися своїми вихованцями. За цей час підготовлено понад 65 випускників, які мають високі державні нагороди. Серед них Герой України, лауреат Державної премії ім. Т. Г. Шевченка, народний артист України В. Зінкевич, заслужені артисти України А. Маренич, засновник арт-дуету "Писанка" І. Кавацук, заслужений працівник культури України В. Бобицький і багато інших.

Творча, наукова, організаційно-концертна та громадська діяльність ректора Рівненського державного інституту культури, професора Литвинчука А. І. заслуговує високої оцінки, є прикладом вірного служіння ідеалам української культури та національного просвітництва. За це його поважаю, шаную і нашу співпрацю особливо ціню.

Святослав МАРЦИНКОВСЬКИЙ,
заслужений працівник культури України, відмінник освіти України, завідувач кафедри інструментального виконавства та теорії музики, професор Херсонського державного університету.

Глибокий думкою, щедрий душею

Науковій, педагогічній та широкій громадськості України добре відоме ім'я Анатолія Литвинчука – професора, кандидата історичних наук, заслуженого працівника культури України, радника ректора Рівненського державного гуманітарного університету, талановитого педагога і громадського діяча.

Протягом шістнадцяти років він працював ректором Рівненського державного інституту культури. Колеги по роботі високо цінують його організаційну творчість, масштабність мислення і принциповість, винятковий педагогічний хист.

Плідна, багатогранна творча діяльність А. Литвинчука ґрунтується на постійному пошуку та утвердженні принципів і критеріїв, спрямованих на збереження і пропаганду народних традицій, звичаїв, пісень, танців, відродження національної культури України. Очолюваний ним колектив педагогів-музикантів славився добре налагодженою навчальною, методичною, науково-дослідною й музично-просвітницькою роботою зі студентами; прекрасними творчими колективами; ініціативністю, якісною організацією багатьох інститутських та всеукраїнських заходів; переможною участю студентів у численних конкурсах, фестивалях, конференціях.

Педагогічний почерк А. Литвинчука визначають загальна висока культура й ерудиція майстра, глибокі знання, активна творча діяльність, уміння використовувати свій науковий і практичний досвід у пошуках шляхів, методів і форм навчання. Секрет його педагогічної майстерності полягає в тому, що він не тільки вміє розпізнати, оцінити і розвинути обдарування студента, а й пробудити любов до своєї професії. Про своїх студентів він знає все: як вони живуть, про що мріють, чим цікавляться, що читають. Отримати у нього позитивну оцінку можна лише за ґрунтовну, логічну відповідь та глибокі знання.

Анатолій Литвинчук — творча людина, яка осяває душу вихованців усіма гранями свого педагогічного дару. Його поважають, шанують викладачі і студенти за блискучий розум, за компетентність, за професіоналізм, за виняткову доброту, розсудливість, простоту спілкування.

Він належить до категорії керівників, здатних об'єднувати навколо себе викладачів, студентів, створити колектив єдиномисльців, який вміє працювати напружено і цілеспрямовано, миттю підхоплювати ідею і втілювати її в життя. Він щедро ділиться своїм життєвим досвідом зі студентами, молодшими колегами, створює атмосферу пошуку неординарного розв'язання професійних питань.

Свій багатий педагогічний досвід А. Литвинчук узагальнив в публікаціях, численних виступах на засіданнях Вченої ради, колегіях Міністерства культури України, наукових конференціях, перед студентською аудиторією. Перегортаючи сторінки понад ста його наукових праць, дивуєшся невтомній енергії творчого духу, прискіпливій допитливості й одержимості дослідника, вмінню різнобічно й об'єктивно розібратися в найскладніших проблемах історії України, її культури та освіти.

Наукові ідеї, задуми вченого і учителя втілені й у праці випускників. По всій Україні трудяться його вихованці. Із них виросли відомі учителі, митці, громадські і політичні діячі. І де б вони не працювали — в школі чи на виробництві, в органах влади, в науці чи культурі — завжди добрим словом згадують свого наставника за те, що безкомпромісний у поглядах і переконаннях, надійний у праці та вірний у дружбі, завжди відкритий до добра і нетерпимий до фальші. А. Литвинчук має потужну позитивну енергетику, яка створює навколо нього атмосферу стабільності, спокою та злагоди. Він плекає студента вузу на засадах істини, добра, краси, формуючи духовну еліту нової України.

Близько 50 років творчої праці — з гарячим серцем, з повною віддачею себе науковому й громадському обов'язку, завжди на передньому краї великих подій — такий він, як звикли говорити його колеги, «глибокий думкою і щедрий душею». У нього цікаві, інтригуючі і нескінченні творчі задуми, привабливі програми подальшого розвитку нашого університету, які він успішно втілює в життя.

*Станіслав ДИМЧЕНКО, декан
факультету музичного мистецтва
Рівненського державного гуманітарного
університету, професор, заслужений
працівник культури України, відмінник
освіти України.*

Слово про ректора

У житті кожної людини зустрічаються особистості, котрі залишаються в пам'яті назавжди, бо їх вплив, думки, зрештою, ментальність зробили незабутній вплив на становлення світоглядних уявлень і саму сутність твого власного "Я". З плином часу, нерідко згадуючи свої студентські роки, до таких постатей відношу мого незабутнього ректора Рівненського державного інституту культури, професора, заслуженого працівника культури України Анатолія Івановича Литвинчука.

Студентом цього вузу я став у 1984 році. Тоді мені, корінному львів'янину, мальовниче, компактне і затишне Ровно сподобалося одразу. Поряд з такими промисловими гігантами краю як виробниче об'єднання "Азот" і "Рівненський льонокомбінат", місто пишалось своїми трьома вищими навчальними закладами, як то Рівненський державний інститут інженерів водного господарства, Рівненський державний педагогічний інститут і мій рідний — Рівненський державний інститут культури.

Пригадується, як нас, абітурієнтів зібрали на першу зустріч із адміністрацією вузу. Саме тоді присутні вперше побачили ректора, котрий у своєму ємному, лаконічному зверненні до майбутніх студентів дав чітко зрозуміти, що інститут культури – це "дуже серйозно, і якщо хтось замислив собі обрати його, як "трамплін" для подальшого переведу в інші вузи, або ж, що культура – це лише пісні і розваги, то може і не витратити свого часу на вступ, і повертатись туди, звідкіля приїхав". А за якусь мить переконливо додав: "Культура - це дуже серйозно". Після цих слів, мабуть, не один замислився, а чи справді він вибрав для себе вуз за призначенням. Та над усіма роздумами стояла перед очима постать очільника, котрий своєю мовою, пронизливим поглядом, скупим жестом чітко дав зрозуміти, що культура – це справді дуже і дуже серйозно.

У подальшому, спілкуючись з багатьма своїми друзями, котрі навчалися в інших вузах, коли заходила мова про ректора, кожен із них давав характеристики першій адміністративній особі, які можна віднести до трьох категорій: "його – боялися"; "ми його майже не бачили"; "за нього всю роботу виконували заступники". І лишень мені, з потаємною гордістю випало віднести *мого* ректора до особливої когорти – "ми його – поважали".

І було це справді так. Бо вміння Анатолія Івановича тримати вуз у справних адміністративних руках, його присутність на усіх значимих подіях і заходах вузу, зрештою, нецурання особистісних ділових контактів із кожним викладачем, знання практично усіх студентів не лише в обличчя, але й по імені та прізвищу, було яскравим свідченням тому, що він не відділяв себе від єдиної сім'ї інституту, вмів тримати руку на пульсі усіх найважливіших подій і звершень.

До особливої харизми Анатолія Івановича належала здатність виокремлювати серед студентського загалу

яскравих особистостей, непересічних талантів. Він дивовижно умів зауважувати під час численних інститутських концертів, вечорів, семінарів та науково-практичних конференцій обдарованих співаків, читців, танцюристів, а також просто осіб, котрі здатні непересічно, нестандартно мислити, діяти, утверджуватися, і завдяки цьому, у майбутньому, мали усі підстави для власної життєвої самореалізації. Коли ж комусь із нас доводилося потрапити у цей мікросвіт ректора, яким він особливо пишався, адже це і його надбання, то кожен із тих інститутських індивідуальностей отримував відчуття особливої відповідальності, адже "про мене добрим словом відгукнувся сам ректор".

Саме завдяки цьому, у період моїх студентських років (1984–1988 рр.), отримали своєрідне ректорське благословення у світ творчості такі яскраві особистості, як Герой України, лауреат Національної премії ім. Т. Г. Шевченка, народний артист України Василь Зінкевич, народні артисти України Василь Чепелюк, Богдан Сташків, Алла Попова, заслужені артисти України Антоніна Маренич, Михайло Лазука, Алла Опейда, Мирослав Бабчук, Іван Кавацюк, заслужені працівники культури України Андрій Ткачук, Федір Гошук, Іван Сінельников, доцент кафедри фольклору Раїса Цапун і багато інших митців, педагогів, науковців, котрими сьогодні по праву пишається наука і культура України.

Саме у цей період у стінах інституту зароджується бурхливий рух талановитого студентства, що отримав своє самовираження у сольних концертах (Роман Береза – баритон), виступах студентського ансамблю народних інструментів (керівник Мирослав Бабчук), студентського фольклорного ансамблю "Джерело" (керівник Іван Сінельников), фольклорного гурту "Маланка" (керівник Раїса Цапун), авторський концерт студента-композитора Мирона Дацка та цілого ряду інших. І всюди особиста

присутність ректора, його мовчазний погляд, в якому простежувалася глибинна оцінка, аналіз, висновок.

Згадуючи цей період мого студентського життя, не перестаю захоплюватися постаттю Анатолія Литвинчука: звідки в одній особі могли поєднуватися такі протилежні, на перший погляд, якості – талант адміністратора і хист до творчокультурницького наповнення життя краю. Чи не варті подиву і захоплення активна позиція ректора у справі будівництва нового дев'ятиповерхового гуртожитку-красення, піднесення матеріально-навчальної бази інституту до вимог сучасності, а водночас, особиста ініціатива Анатолія Івановича у відкритті кафедри хореографії, що дало можливість суттєво покращити стан хореографічного мистецтва регіону. А хіба не заслуговує подиву ініціатива ректора у започаткуванні традиції щорічних творчих звітів інституту на сцені Рівненського музично-драматичного театру для населення міста, які перетворювалися у справжній мистецький фурор, завдяки якому ми – студенти – отримували колосальну сценічну практику у творчій самовиразовості, режисурі, творчому самоутвердженні, а глядач – вагому частку задоволення і, найголовніше, віру і гордість за яскраву мистецьку молодь, котра становитиме майбутнє України.

Шістнадцять натхнених років свого життя віддав Анатолій Литвинчук Рівненському державному інституту культури, вивівши його на орбіту широкого визнання та пошанівку завдяки його численним випускникам, котрі на ниві культури, науки, творчості з гордістю промовляють: "Я мав велике щастя навчатися у вузі, який обрав собі за місію нести людям радість, любов і щастя". І попри те, що час своїм поступом розвинув подальшу історію інституту новими реформаціями та змістом, ім'я Анатолія Литвинчука невіддільне від переконливої правди, яка, хоч і стала історією, та все ж історією незаперечною.

А сьогодні над рідним краєм і улюбленим містом народжується новий день, і йому назустріч поспішає бадьорий життєлюб Анатолій Литвинчук. Він з радістю прямує до рідних стін уже нового вузу – Рівненського державного гуманітарного університету, з яким він пережив і свою життєву трансформацію – проректор із соціально-економічного і стратегічного розвитку, радник ректора. Він має в серці те, що не вмирає – дух, освячений любов'ю до людей, радість, зігріту сонцем щирості і визнання.

Роман БЕРЕЗА,
випускник Рівненського державного
інституту культури 1988 р., директор
Львівського державного обласного
центру народної творчості і культурно-
освітньої роботи, кандидат педагогічних наук, доцент.

Вдячні за науку

Найкращими роками свого вируючого життя згадуємо час навчання у Рівненському державному інституті культури, яким кермував Анатолій Іванович Литвинчук. У вузі він був найвищим керівником, однак в студентському середовищі сприймався як цілком реальна, життєва і доступна людина.

Ази нашої рідної історії, які він намагався донести у студентські голови, у його викладі таки дійсно втрапляли за призначенням і набували істинної ваги та оцінки. Будь-які прояви ухилитись від вивчення окремої теми не вінчалися успіхом. Це, зрештою, передавалось з року в рік студентській братії і не піддавалось сумніву. Як наслідок – історію України треба було вивчати по-справжньому.

Завжди вражала активна життєва позиція ректора. Не знаємо як, але він встигав на всі важливі заходи, керував і вникав в роботу кожного факультету, брав участь в наукових конференціях, творчих звітах, виставках – просто

купався у вирі громадського життя вузу і міста. Зрештою, минулий час – то не для Анатолія Івановича. Він таким був і залишається в нашій пам'яті завжди. Після студентських років наші життєві шляхи тісно перепліталися, і не тільки в царині культури. Спільними діями ми впливали на громадсько-політичне життя Західного регіону, особливо у святій справі відродження народних традицій, наших мистецьких джерел. За його участю і сприянням здійснювались десятки фольклорно-етнографічних експедицій, виходили у світ публікації наукових робіт.

Солідний багаж знань і досвіду Анатолія Івановича прислужився на життєвій дорозі не одному студенту і викладачу. Без перебільшення зазначимо: численна армія підготовлених в інституті фахівців культури, мистецтва і науки розбудовують нині державні підвалини нашої Батьківщини.

Довголіття педагогічної, творчої, наукової і організаторської діяльності людей, одержимих своєю відданістю справі як Анатолій Іванович Литвинчук, слугує не лише прикладом для сьогоденного покоління, але й спонукає до активних дій нашу творчу інтелігенцію. Саме вона має і зобов'язана сказати своє значиме слово у розбудові української державності.

Ваші випускники:

Михайло ЛАЗУКА, доцент кафедри історії, теорії мистецтва та виконавства Волинського Національного університету ім. Лесі Українки, заслужений артист України;

Віталій КЛІМЧУК, літератор, сценарист, теле-кінорежисер, член Національної Спілки журналістів України;

Віталій БОБИЦЬКИЙ, директор навчально-методичного Центру культури Волині, заслужений працівник культури України;

Алла ОПЕЙДА, заслужена артистка України.

Мій ректор

На початку 80-х років ХХ століття я складав іспити до Ровенського державного інституту культури. Та лише за другою спробою мені пощастило стати студентом цього вузу. Покинувши свій перший професійний творчий колектив – Поліський ансамбль пісні і танцю «Льоник» Житомирської філармонії, – помандрував здобувати вищу освіту. Хор, ансамбль, вокал – ці заняття були одні з основних для моєї майбутньої професії. Та це не завадило мені шукати інші форми самовираження. На звітний концерт кафедри я, разом з Стефанією Заєць та Раїсою Цапун, створили вокальне тріо. Перед виступом студенти і викладачі хвилювалися, адже знали, що буде присутній нещодавно призначений на посаду ректора Анатолій Іванович Литвинчук. Концерт пройшов на високому рівні. Учасники творчого звіту почули від керівництва інституту багато схвальних слів, які надихнули на подальші творчі плани.

Влітку 1986 року, відбулась фольклорна експедиція в Сарненський район Рівненської області, яку очолила молодий викладач Раїса Цапун. Зібрано було чимало цікавого матеріалу. По приїзді вона запропонувала мені, студенту III курсу, прослухати цей доробок, щоб найцікавіші пісні прозвучали у звітному концерті. За матеріалами літньої експедиції він відбувся у грудні 1986 року. Цю дату і вважають днем народження студентського фольклорного гурту "Джерело". Дуже швидко колектив здобув популярність як серед студентів, так і викладачів вузу.

Перші спроби самостійної творчої діяльності потребували підтримки, не тільки моральної, але й матеріальної. І першим став допомагати нам ректор – Анатолій Іванович. Він постійно цікавився творчими планами колективу, концертами, експедиціями. Його увагу привертала наша непосидючість, молодецька амбітність і разом з тим наша безпорадність. Він всіляко намагався підтримати нас: знайшов кошти на пошиття концертних костюмів, завжди допомагав з відрядженням на фестивалі, конкурси. З неприхованою радістю зустрічав нас, коли ансамбль «Джерело» привозив з конкурсу нагороди (не

буду занадто скромним – колектив постійно отримував визнання журі, прихильність глядацької аудиторії і ставав переможцем).

Ніколи не забуду перший прийом у кабінеті ректора. Разом із учасниками ансамблю ми знову збиралися у фольклорну експедицію, але без фінансів це зробити було неможливо. Нам не мали змоги допомогти, бо у бюджеті ВНЗ не існувало статті, яка б дозволила профінансувати таке відрядження. Однак вихід знайшовся. Анатолій Іванович, будучи відмінним господарем і знаючи досконало фінансові можливості вузу, розпорядився перекинути кошти, які призначалися для придбання меблів, на фольклорну експедицію. А десяток старих стільців та столів порадив підрихтувати, запевнивши, що вони ще можуть послужити не один рік, а втрачена сьогодні духовна культура не повернеться ніколи. Шкода, що далеко не всі керівники, політики усвідомлюють цю важливу істину: здорова нація – це, перш за все, її збережена культура.

Ансамбль «Джерело» набирив сили, поповнюючись талановитими студентами, різножанровим репертуаром. Та не тільки концерти ставали головною подією в житті колективу. Хотілося «зійти» з концертної сцени і спрямувати свої знання і вміння у побут. Що ми і робили. У 1988 році, на зимові свята, студент Віктор Якімець запросив колектив «Джерело» до себе в смт Степань Сарненського району. Тут ми виступили в будинку відпочинку, а після цього пішли по селу щедрувати. Люди з радістю зустрічали молодих веселих щедрувальників, які повернули майже забуті колядки та щедрівки у їх родини. Не оминули ми і хату місцевого священика. Тут також нас привітали і вислухали як пісні давнього походження, так і церковні колядки. Свято пройшло весело. Але відголос від колядування і відвідин духовної особи дійшов до певних установ в м. Ровно. І починаючи з кінця лютого до середини березня, нас – учасників ансамблю «Джерело» – почали викликати по одному на «відповідну розмову». Можливо, ці співбесіди продовжувались би довго, якби знову не втручання Анатолія Івановича. Частенько він нам, як своїм дітям, нагадував на той час бути обережнішими...

Часто я чую нарікання, що за часів радянської влади мало приділяли уваги розвитку національної культури, народних традицій. Можливо, але в протизагони ставлю нашого ректора Ровенського інституту культури часів мого навчання. Чи багато студентів, та навіть викладачів, могли б із приємністю згадати, що на їх концертах часто був присутній ректор? Одиниці. А ми, учасники ансамблю «Джерело», з гордістю про це говоримо, що на наших виступах був не тільки ректор, часто з родиною, а, як правило, з ним приходили всі проректори, декани, завідувачі кафедрами. Вони на власні очі могли побачити, як розвивається талант їхніх студентів. І я лише зараз усвідомив, що для нашого ректора Ровенського державного інституту культури Анатолія Івановича Литвинчука головним було розгледіти і вчасно підтримати талант та творчий потенціал студента.

Я надзвичайно щасливий, що на моєму життєвому шляху зустрівся Мій ректор – Анатолій Іванович Литвинчук, людина щира, порядна і справедлива, який ніколи не обходив стороною життєвих проблем як студентів, так і викладачів.

*Іван СІНЕЛЬНИКОВ, професор
Київського національного
університету культури і
мистецтв, керівник фольклорного
ансамблю "Кралиця", автор і
ведучий музичних програм
Національної радіокомпанії
України, член Музичної спілки
України, заслужений працівник
культури України, відмінник
освіти України.*

Наукові праці та публікації Литвинчука Анатолія Івановича

Підручники, навчальні посібники, дисертаційні роботи

1978

1. **Советский рабочий класс и становление экономического сотрудничества СССР с европейскими странами социализма (1944 - 1950 гг.)** : автореф. дис. ... канд. ист. наук / А. И. Литвинчук. – М. : Акад. обществ. наук, 1978. – 25 с.

1979

2. **Сотрудничество советского рабочего класса с рабочими европейских стран социализма в производственной сфере (1945 - нач. 60-х гг.)** / А. И. Литвинчук. – М. : Акад. обществ. наук, 1979. – 91 с.

1985

3. **Сотрудничество СССР и народно-демократических стран в области подготовки кадров для производства (1945 - нач. 60-х гг.)** / А. И. Литвинчук. – М. : Акад. обществ. наук, 1985. – 51 с.

1990

4. **Особенности взаимодействия вуза культуры и культпросветучреждений в современных условиях** : рук. деп. в НИО «Информкультура» Гос. библиотеки СССР им. В. И. Ленина / А. И. Литвинчук / 12.05.90, №1279/. – 57 с.

1995

5. **Історія України: від найдавніших часів до кінця XVIII ст.** : хрестоматія : навч. посіб. для студ. вузів культури / РДІК; авт.-упоряд.: А. І. Литвинчук, В. І. Маключенко, В. Й. Сидорук, В. М. Цятко. – К., 1995. – 275 с.

1997

6. **Історія України, кінець XVIII - поч. XX ст.** : хрестоматія : навч. посіб. для студ. вузів культури / Рівнен. держ. ін-т культури ; А. І. Литвинчук, В. Й. Сидорук, В. М. Цятко. – К., 1997. – 235 с.

7. **Історія України (1917 - 1928 рр.)** : хрестоматія : навч. посіб. для студ. вузів культури / Рівнен. держ. ін-т культури ; авт.-упоряд. : А. І. Литвинчук, В. Й. Сидорук, В. М. Цятко. – К., 1997. – 236 с.

1998

8. **Історія України (20 - 90-ті рр. XX ст.)** : хрестоматія : навч. посіб. для студ. вузів культури / Рівнен. держ. ін-т культури ; авт.-упоряд. : А. І. Литвинчук, В. Й. Сидорук, В. М. Цятко. – К., 1998. – 427 с.

2000

9. **Україна у міжнародних відносинах (1917 - 2000 рр.). Договори, декларації, документи** : хрестоматія : навч. посіб. для студ. вузів культури / А. І. Литвинчук, В. Й. Сидорук, В. М. Цятко. – Рівне : Волин. береги, 2000. – 262 с.

Програми, методичні рекомендації та вказівки

1988

10. **Вивчення курсу історії СРСР на першому курсі** : учбово-метод. посіб. для студ. / А. І. Литвинчук. – Рівно, 1988. – 36 с.

1989

11. **Борці за народну справу** : (інформ.-метод. матеріал на допомогу ідеолог. активу) / А. І. Литвинчук та ін. – Рівно, 1989. – 100 с.

12. **На шляхах перебудови** : інформ.-метод. матеріали про діяльність Ровен. ін-ту культури / А. І. Литвинчук. – Рівно, 1989. – 36 с.

13. **Ровенський державний інститут культури у 1984 - 1988 роках.** Звіт на розширеному засіданні Вченої ради інституту / А. І. Литвинчук. – Рівно, 1989. – 33 с.

1996

14. **Історія України** : плани семінар. занять і метод. поради з курсу для студ. ін-ту культури в умовах проблем. навчання / А. І. Литвинчук, В. Й. Сидорук, В. М. Цятко. – Рівне, 1996. – 38 с.

15. **Історія України** : прогр. курсу на допомогу самост. роботі студентів стаціонар. та заоч. форми навчання усіх спец. / А. І. Литвинчук, В. Й. Сидорук, В. М. Цятко. – Рівне, 1996. – 40 с.

1998

16. **Рівненський державний інститут культури у 1987 - 1997 роках** / А. І. Литвинчук. – Рівне, 1998. – 24 с.

2000

17. **Положення про рейтингове оцінювання науково-педагогічної діяльності викладачів університету** / М. С. Янцур, А. М. Воробйов, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне : РДГУ, 2008. – 24 с.

Наукові статті, рецензії, тези

1957

18. **Бібліотека звітує** / А. Литвинчук, Ю. Хабатюк // Нове життя. – 1957. – 28 квіт.

19. **Заслужена пошана** / А. Литвинчук // Нове життя. – 1957. – 10 квіт.

20. **Обмін досвідом передових тваринників** / А. Литвинчук, Ю. Хабатюк // Нове життя. – 1957. – 22 берез.

21. **Першість у змаганні завоювали десятикласники** / А. Литвинчук, Ю. Хабатюк // Нове життя. – 1957. – 13 берез.

22. **Поліпшити обслуговування трудівників** / А. Литвинчук // Нове життя. – 1957. – 6 берез.

23. **Учням вручені медалі ВДНГ** / А. Литвинчук // Нове життя. – 1957. – 13 січ.

24. **У вихідний день** / А. Литвинчук // Нове життя. – 1957. – 24 лют.

1967

25. **Свято юності** / А. Литвинчук // Червона зірка. – 1968. – 29 черв.

26. **Шляхи у труд, у подвиг**: аналіз досвіду трудового і патріотичного виховання у Вербській середній школі-інтернаті / А. Литвинчук // – Дубно, 1967. – С. 1–17.

1970

27. **Вчитися життю** / А. Литвинчук, М. Гарматюк // Зміна. – 1970. – 25 серп.

1971

28. **Запорука наших успіхів** / А. Литвинчук К. П. Кіндрат // Людина і світ. – 1971. – № 5. – С. 25–31.

29. **Згуртованість, бойовитість, вірність** / А. Литвинчук // Зміна. – 1971. – 13 квіт.

30. **На вищий ступінь** / А. Литвинчук // Зміна. – 1971. – 2 жовт.

31. **Програма наших днів** / А. Литвинчук // Зміна. – 1970. – 1 жовт.

32. **Рапорт молодих** / А. Литвинчук // Червоний прапор. – 1970. – 19 квіт.

33. **Справі партії - вірні** / А. Литвинчук // Червоний прапор. – 1970. – 25 берез.

34. **Школи молодого релігієзнавця** / А. Литвинчук // Червоний прапор. – 1970. – 28 черв.

35. **Що показав минулий рік** / А. Литвинчук // Зміна. – 1971. – 24 черв.

1972

36. **З поглядом у завтра** / А. Литвинчук, М. Гарматюк // Зміна. – 1972. – 6 лип.

37. **Ідейний гарт молоді** / А. Литвинчук, М. Гарматюк // Зміна. – 1972. – 26 верес.

38. **Свято юності** / А. Литвинчук // Зміна. – 1972. – 24 черв.

39. **Хай не згасає полум'я** / А. І. Литвинчук, К. П. Кіндрат // Людина і світ. – 1972. – № 12. – С. 14–20.

1973

40. Використання красназавчого матеріалу в патріотичному вихованні учнів / А. І. Литвинчук, К. П. Кіндрат // Укр. іст. журн. – 1973. – № 11. – С. 121–124.

41. Революція на марші / А. Литвинчук // Червоний прапор. – 1973. – 28 жовт.

42. У третьому, вирішальному - до нових рубежів / А. Литвинчук // Червоний прапор. – 1973. – 27 січ.

1975

43. Огляд комсомольських рядів / А. Литвинчук // Червоний прапор. – 1975. – 2 берез.

1976

44. Військово-патріотичне виховання / А. Литвинчук // Нові свята і обряди : зб. – К., 1976. – С. 49–63.

1977

45. Интернациональная помощь рабочего класса СССР трудящимся европейских стран народной демократии : выступление на Всесоюз. науч. конф. «XXV съезд КПСС о ведущей роли совет. рабочего класса в соц. строительстве» / А. И. Литвинчук // История СССР. – 1977. – № 5. – С. 232–236.

1978

46. Влияние опыта рабочего класса СССР на развитие соревнования в европейских странах народной демократии, 1946 - 1950 гг. / А. И. Литвинчук // Проблемы восстановления и дальнейшего развития народного хозяйства СССР (1943-1950 гг.) : сб. науч. тр. – М. : Академия обществ. наук, 1978. – С. 104–126.

47. Интернациональная помощь СССР трудящимся европейских стран народной демократии / А. И. Литвинчук // Борьба партии и рабочего класса за восстановление и развитие народного хозяйства СССР (1943 – 1950 гг.) : коллективная монография. – М. : Мысль, 1978. – С. 302–322.

48. Экономическое сотрудничество СССР с европейскими странами народной демократии в годы четвертой пятилетки / А. И. Литвинчук // История СССР. – 1978. – № 1. – С. 110–123.

1980

49. Гарантовано великим правом / А. І. Литвинчук // Трудова доблесть Ровенщини. – Львів, 1980. – С. 77–85.

1984

50. Обмен производственным опытом советского рабочего класса с рабочими европейских стран народной демократии в первые послевоенные годы / А. И. Литвинчук // Интернациональное содружество народов социалистических стран : сб. науч. тр. – М. : Акад. обществ. наук, 1984. – С. 3–22.

1986

51. З акцентом на якість / А. І. Литвинчук // Червоний прапор. – 1986. – 15 лип.

52. Разом з трудовими колективами / А. І. Литвинчук // Музика. – 1986. – № 1. – С. 19–20.

53. Сотрудничество Ровенского института культуры с предприятиями аграрно-промышленного комплекса области / А. И. Литвинчук // Научно-техн. прогресс и вузы культуры : науч.-метод. сб. – К., 1986. – С. 71–79.

1987

54. Экономическая помощь СССР странам Центральной и Юго-Восточной Европы на заключительном этапе войны / А. И. Литвинчук // 40 лет Великой Победы : сб. науч. тр. / под. общ. ред. П. М. Федосеева. – М., 1987. – С. 340–345.

1988

55. Організаційно-методологічні основи підготовки спеціалістів культури в сучасних умовах // 36. тез наук.-практ. конф. – Хмельницький, 1988. – С. 37–41.

1989

56. Андрощук Василь Миколайович / А. І. Литвинчук // Борці за возз'єднання : біогр. довід. – Львів, 1989. – С. 14.

57. **Джигирей Антон Ульянович** / А. І. Литвинчук // Борці за возз'єднання : біогр. довід. – Львів, 1989. – С. 94.

58. **На шляхах перебудови** : інформ.-метод. матеріали про діяльність Ровен. ін-ту культури / А. І. Литвинчук. – Ровно, 1989. – С. 1–8.

59. **Ровенські кроки** / А. І. Литвинчук // Культура і життя. – 1989. – 16 лип.

60. **Спеціаліст: наявне та бажане: проблеми підготовки фахівців культурно-освітньої сфери** / А. І. Литвинчук // Соц. культура. – 1989. – № 5. – С. 1–2.

61. **Ткачук Єлизавета Данилівна** / А. І. Литвинчук // Борці за возз'єднання : біогр. довід. – Львів, 1989. – С. 3–11.

62. **Чим живе творчий вуз** / А. І. Литвинчук // Культура і життя. – 1989. – № 4. – 22 січ.

1990

63. **Вуз культуры и аграрно-промышленный комплекс: грани сотрудничества** / А. І. Литвинчук // АПК: молодежь и культура: формирование политической культуры молодежи в культ.-просвет. учреждениях агропром. комплекса (по материалам исслед. в запад. обл. УССР) : сб. науч. тр. / РГИК. – Ровно, 1990. – С. 3–17.

64. **До вивчення народної творчості у вузах культури Української РСР** / А. І. Литвинчук // Проблеми вивчення та пропаганди народної творчості як складової частини української національної культури : тез. доп. респ. наук.-теорет. конф. / РДІК. – Ровно, 1990. – С. 138–140.

65. **Краєзнавча література Ровенщини про Берестецьку битву** / А. І. Литвинчук // Берестецька битва в історії України : тез. респ. наук.-теорет. конф., 16 черв. 1990 р. – Ровно, 1990. – С. 33–35.

66. **Час та історія дають нам шанс** / А. І. Литвинчук // Зміна. – 1990. – № 26. – 3 берез.

1991

67. **Вуз культуры и формирование духовно-творческого потенциала сельского населения западных областей Украины** / А. І. Литвинчук // Социальные институты воспитания: формирование духовных запросов, потребностей и интересов молодежи (по материалам исслед.) : сб. науч. тр. / РГИК. – К., 1991. – С. 8–15.

68. **Розвиток фольклору на сучасному етапі: проблеми, перспективи** / А. І. Литвинчук // Культура і національна самосвідомість: проблеми теорії та завдання практики : тез. наук.-практ. конф. працівників культури та науковців України. – К., 1991. – С. 23–26.

1992

69. **Аспекти історизму у зацікавленні Волиню М. І. Костомарова** / А. І. Литвинчук // Микола Костомаров і проблеми суспільного та культурного розвитку української нації : тез. доп. наук.-практ. конф., присвяч. 175 річниці з дня народж. М. Костомарова, 13-14 трав. 1992 р. / РДІК та ін. – Рівне, 1992. – С. 118–119.

70. **Вступне слово** / А. І. Литвинчук // Культура незалежної України: проблеми, пошуки, перспективи : міжвуз. студ. наук. конф. – Рівне, 1992.

71. **До глибин пізнання** / А. І. Литвинчук // Культура незалежної України: проблеми, пошуки, перспективи : зб. наук. дослідж. колективу авт. Рівнен. держ. ін-ту культури. – Рівне, 1992. – С. 2–4.

72. **Спадщина Хоткевича і розбудова освіти у вузах культури** / А. І. Литвинчук // Гнат Хоткевич та українська культура : науково-творча конф., присвяч. 115-річчю з дня народж. митця / М-во культури України ; РДІК. – Рівне, 1992. – С. 52–55.

73. **Успадкування творчих традицій** / А. І. Литвинчук // Культура України: проблеми, перспективи : зб. наук. дослідж. колективу авт. Рівнен. держ. ін-ту культури. – Рівне, 1992. – С. 511.

74. **Як і раніше, нестимемо культуру людям** / А. І. Литвинчук // Вільне слово. – 1992. – 19 трав.

1993

75. **Вузи культури у вивченні традиційної культури** / А. І. Литвинчук // Проблеми викладання фольклору, етнології у вузах, ліцеях, школах України : матеріали та тез. наук.-метод. конф., 17–19 трав. 1993 р. / Київ. держ. ун-т ім. Т. Г. Шевченка, Рівнен. обл. держ. адмін., РДІК, Каф. фольклору. – Рівне, 1993. – С. 1–3.

76. **До джерел духовності** / А. І. Литвинчук // "Просвіта" і духовне відродження України : матеріали і тез. наук.-практ. конф., присвяч. 125-річчю "Просвіти" / Рівнен. обл. держ. адмін. ; Рівнен. обл. т-во "Просвіта" ім. Т. Г. Шевченка ; РДІК. – Рівне, 1993. – С. 7–9.

77. **Проблеми фахової підготовки бібліотекарів у західному регіоні України** / А. І. Литвинчук, В. Д. Ясьмо // Пріоритетні напрямки розвитку бібліотечної справи в Україні : міжрегіон. наук.-практ. конф., 24-25 берез. 1993 р. : тез., доп. і повідомл. / М-во культури України, Рівнен. держ. обл. б-ка, РДІК. – Рівне, 1993. – С. 67–69.

78. **Традиції і новаторство** / А. І. Литвинчук // Зміна. – 1993. – 29 трав.

1994

79. **Духовність і формування української національної інтелігенції у вузі культури** / А. І. Литвинчук // Духовне відродження культури України: традиції, сучасність : матеріали і тез. міжнар. наук.-практ. конф., 16–18 трав. 1994 р. / РДІК та ін. – Рівне, 1994. – С. 4–8.

80. **Ламаємо старе, творимо нове** : Рівнен. держ. ін-ту культури – 15 років / А. І. Литвинчук // Вільне слово. – 1994. – 19 лют.

81. **Передмова** / А. І. Литвинчук, В. Г. Виткалов // Вуз і проблеми духовного відродження України : міжвуз. зб. наук. пр. Рівнен. держ. ін-ту культури / РДІК. – Рівне, 1994. – С. 3–9.

1995

82. **Благословляємо з вірою у майбутнє** / А. І. Литвинчук, С. І. Шевчук // Діячі науки і культури рідного краю : матеріали і тез. наук.-практ. конф. студ., асп. та молодих викл. вузів м. Рівного, 22–29 трав. 1995 р. / РДІК та ін. – Рівне, 1995. – Вип. 3. – С. 1–6.

83. **Знати, щоб дерзати** / А. І. Литвинчук // Волинські дзвони : науково-краєзнавчий альм. / ред.-упоряд. Г. Дем'янчук ; ред. кол.: В. Г. Бойко, О. А. Галич, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1995. – Вип. 1. – С. 1–4.

84. **Підляшшя у національно-визвольних змаганнях Богдана Хмельницького** / А. І. Литвинчук, В. Й. Сидорук // Берестецька битва в історії України : матеріали і тез. 6-ї наук.-теор. конф., присвяч. 400-річчю з дня народж. Б. Хмельницького, 24–25 черв. 1995 р. – Рівне, 1995. – С. 62–64.

85. **Самостійна робота як ефективний засіб активізації пізнавальної діяльності студентів** / А. І. Литвинчук В. Д. Ясьмо // Використання сучасних педагогічних методик і технологій в навчальному процесі : республік. наук.-метод. конф. – Рівне, 1995. – С. 34–35.

1996

86. **Вертеп і духовність українського етносу** / А. І. Литвинчук, Й. Федас // Слов'янський фольклорний фестиваль "Коляда" : пробл. успадкування зимових нар. звичаїв та обрядів : зб. матеріалів і тез 2-ї наук.-практ. конф., 19-21 січ. 1996 р. / РДІК та ін. – Рівне, 1996. – С. 57–60.

87. **Плекаймо науково-творчу вузівську поросль** / А. І. Литвинчук, С. І. Шевчук // Слово молодим дослідникам : зб. матеріалів і тез міжвуз. наук.-теорет. конф., 28-29 листоп. 1996 р. / РДІК. – Рівне, 1996. – С. 5–9.

88. **Світоч невмирущості та народних традицій** / А. І. Литвинчук // Тарас Шевченко і сучасність : зб. матеріалів і тез міжнар. наук.-практ. конф., 21 трав. 1996 р. / РДІК та ін. – Рівне, 1996. – С. 8–12.

89. **Традиції - вагомий чинник формування творчої особистості** / А. І. Литвинчук // Національне виховання: формування світогляду і духовних цінностей у студентської молоді : матеріали і тези міжвуз. наук.-практ. конф., 12-13 берез. 1996 р. / РДІК та ін. – Рівне : Ліста, 1996. – С. 5–12.

90. **Чорнобиль – біль душі народної** / А. І. Литвинчук // Етнокультура Волинського Полісся і Чорнобильська трагедія : зб. [Вип. 1] : у 2-х ч. / РДІК. – Рівне, 1996. – Ч. 1. – С. 5–6.

91. **Я абсолютно вірю в майбутнє інституту** / А. І. Литвинчук // Рівне. – 1996. – 27 верес.

1997

92. **Живі у народній пам'яті** / А. І. Литвинчук // Укр. культура в іменах і дослідженнях : наук. зап. РДІК. Вип. 1. Волинське Полісся в контексті слов'янської культури. – Рівне, 1997. – С. 6–10.

93. **Знати, щоб дерзати** / А. І. Литвинчук // Волинські дзвони : науково-краєзнавчий альм. / РДІК ; ред.-упоряд. Г. Дем'янчук ; ред. кол.: В. Г. Бойко, О. А. Галич, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1997. – Вип. 2. – С. 1–4.

94. **Покликані високим обов'язком** / А. І. Литвинчук // Етнокультура Волинського Полісся і Чорнобильська трагедія : зб. / РДІК. – Рівне, 1997. – Вип. 2. – С. 6–16.

95. **Увіковічнюємо пам'ять зраненої землі!** / А. І. Литвинчук // Наук. студії Рівнен. ін-ту культури. – Рівне, 1997. – С. 5–6.

1998

96. **Знати, щоб творити і дерзати** / А. І. Литвинчук // Пізнавально-інформаційний тижневик «10 канал». – 1998. – 31 лип. – С. 3.

97. **Орієнтири духовності, самобутності та патріотизму** / А. Литвинчук // Укр. культура в іменах і дослідженнях : наук. зап. РДІК / М-во культури і мистецтв України, РДІК ; редкол.: В. Г. Бойко, В. Й. Борисенко, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1998. – Вип. 3. – С. 39.

98. **Передмова** / А. І. Литвинчук // Екскурсія для абітурієнта / РДІК. – Рівне, 1998.

99. **Плекаючи високий професіоналізм** / А. І. Литвинчук // Слово молодим дослідникам : матеріали і тез. міжвуз. наук.-теорет. конф. асп., молодих викл. та студ., квіт. 1998 р. / РДІК. – Рівне, 1998. – С. 3–7.

100. **Повертаємо із забуття** / А. І. Литвинчук // Діячі науки і мистецтва рідного краю у розвитку української національної культури : зб. матеріалів і тез наук. конф., 29-30 верес. 1998 р. / Рівнен. держ. ін-т культури [та ін.]. – Рівне, 1998. – С. 4–9.

1999

101. **Шляхи до зрілості** / А. І. Литвинчук // Творчістю окрилені: Рівненському державному інституту культури – 20 років : зб. / за ред. Г. С. Дем'янчука, А. І. Литвинчука та ін. – Рівне, 1999. – С. 4–36.

102. **Обґрунтування щодо реорганізації Рівненського державного інституту культури в інститут культури і мистецтв** / А. І. Литвинчук // Творчістю окрилені : Рівненському державному інституту культури – 20 років : зб. / за ред. Г. С. Дем'янчука, А. І. Литвинчука та ін. – Рівне, 1999. – С. 378–383.

2000

103. **Мій друг весь вік трудився, як бджола спогади про Юрія Хабатюка.** / А. І. Литвинчук // Ю. Хабатюк. Навіть смертю себе народи! Рубаї. Хоку. Фрагмент поеми. Чотиривірші. Казки. З літературознавчих студій. Записникові начерки. – Рівне : Азалія, 2000. – С. 105–108.

2008

104. **Безумные дни приемной комиссии** / А. И. Литвинчук // Еженедельник «2000». – 2008. – 19 верес. – С. 3, 7.

105. **До читача** / А. І. Литвинчук, В. С. Сулько // Гайбонюк В. Д. Служити Вітчизні. – Рівне : видавець Олег Зень, 2008. – С. 3–6.

106. **Побратим** / А. І. Литвинчук // Михайлова С. Р. Натхненний Клію і Орфеєм: науково-мистецька діяльність П. Я. Слободянюка. – Кам'янець-Подільський : ПП Мошак, 2008. – С. 238–239.

Рукописні матеріали

1960

107. **Дорогою безсмертя** : рук. науково.-дослід. роботи, відзначений I премією на Республік. конкурсі студент. наук. робіт / А. І. Литвинчук. – Луцьк, 1960. – 34 с.

1999

108. **Щорічні звіти про учбово-виховну, науково-дослідницьку і творчу роботу Рівненського державного інституту культури на розширених засіданнях Вченої ради і зборах трудового колективу** / А. І. Литвинчук // Рівне, 1984–1999. – 25 с. (400 с.)

2001

109. **Звіти приймальної комісії Рівненського державного гуманітарного університету на розширених засіданнях Вченої ради і членів конференції трудового колективу** / А. І. Литвинчук // Рівне, 1999 – 2001. – 10 с. (30 с.)

2009

110. **Щорічний аналіз вступної кампанії Рівненського державного гуманітарного університету на розширених засіданнях Вченої ради і членів конференції трудового колективу** / А. І. Литвинчук // Рівне, 2005–2009. – 10 с. (50 с.)

А. І. Литвинчук - член редколегії, упорядник, відповідальний за випуск наукових, науково-методичних журналів і збірників, науково-краєзнавчих альманахів, довідників

1. **АПК: Молодежь и культура. Формирование политической культуры молодежи в культурно-просветительных учреждениях агропромышленного комплекса (по материалам исследований в Западных областях УССР)** : сб. науч. тр. / РГИК ; ред. кол.: А. И. Литвинчук и др. – Ровно, 1990. – 220 с.

2. **Вивчення курсу історії на першому курсі заочного факультету** : метод. рек. для студ. культурно-освіт. спеціалізацій / А. І. Литвинчук, П. О. Савчук, Д. О. Михайлов. – Рівне, 1989. – 32 с.

3. **Від пошуку – до визнання** : наук. та навч.-метод. праці викл. Рівнен. держ. ін-ту культури : бібліогр. покажч., присвяч. 20-річчю Рівнен. держ. ін-ту культури / РДІК; ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне : Волин. обереги, 1999. – 311 с.

4. **Волинські дзвони** : науково-краєзнавчий альм. / ред.-упоряд. Г. Дем'янчук ; ред. кол.: В. Г. Бойко, О. А. Галич, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1995, 1997. – Вип. I–II.

5. **Вуз і проблеми духовного відродження України** : міжвуз. зб. наук. пр. / РДІК ; ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1994. – 227 с.

6. **Галело С. М. Методичний посібник з курсу «Правові основи діяльності закладів культури»** / С. М. Галело ; ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 2004. – 16 с.

7. **Діячі науки й мистецтва рідного краю у розвитку української національної культури** : зб. матеріалів і тез наук. конф. / ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1998. – 237 с.

8. **Довідник для вступників до Рівненського державного гуманітарного університету** / відп. за вип.

А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 2000. – 2001.

9. **Довідник для вступників до Рівненського державного інституту культури** / відп. за вип. А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1998. – 40 с.

10. **Духовне відродження культури України: традиції і сучасність** : матеріали і тези Міжнар. наук.-практ. конф., 16–18 трав. 1994 р. / РДІК ; ред. кол. А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1994. – 268 с.

11. **Етнокультура Волинського Полісся і Чорнобильська трагедія** : зб. док., матеріалів та дослідж. / М-во культури і мистецтв України; М-во України у справах захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС, Іст.-культурна експедиція, РДІК ; за заг. ред. В. Й. Сидорука ; відп. за вип. А. І. Литвинчук. – Рівне.

1996. – Вип. 1. – Ч. І. – 121 с. ; Ч. ІІ. – 260 с. ;

1997. – Вип. 2. – 365 с. ;

1998. – Вип. 3. Зарічненський район. – 324 с.

12. **Культура України: проблеми, перспективи** : зб. наук. дослідж. кол. авт. РДІК / РДІК ; ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1992. – 178 с.

13. **Наукові студії Рівненського державного інституту культури. Програма-запитальник** : метод. рек. для дослідження пам'яток матеріальної та духовної культури Полісся / відп. за вип. А. І. Литвинчук. – Рівне, 1997. – 167 с.

14. **Національне виховання: формування світогляду і духовних цінностей у студентської молоді** : матеріали і тези міжвуз. наук.-практ. конф. / ред. кол.: В. Д. Ясьмо, С. І. Шевчук, С. Д. Цюлюпа та ін. ; відп. за вип. А. І. Литвинчук. – Рівне, 1996. – 317 с.

15. **Олег Власюк. Карби пам'яті. Сторінки історії Берестецької битви** : бібліограф. довідник / ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1997. – 39 с.

16. **Правила прийому студентів на І курс до Рівненського державного гуманітарного університету** / відп. за вип. А. І. Литвинчук. – Рівне, 2005–2008.

17. **Проблеми вивчення та пропаганди народної творчості як складової частини української національної культури** : тези доп. Респ. наук.-теорет. конф. / РДІК ; ред.

кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівно, 1990. – 271 с.

18. **Слово молодим дослідникам** : зб. матеріалів і тез міжвуз. наук.-теор. конф. асп., молодих викл. та студ. / ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1998. – 245 с.

19. **Социальные институты воспитания: формирование духовных запросов, потребностей и интересов молодежи (по материалам исследований)** : сб. науч. тр. / РГИК ; ред. кол.: А. И. Литвинчук и др. – К., 1991. – 178 с.

20. **Тарас Шевченко і сучасність** : зб. матеріалів і тез міжнар. наук.-теорет. конф. / ред. кол.: Г. С. Дем'янчук, І. Г. Пашук, В. Й. Сидорук та ін. ; відп. за вип. І. В. Дем'янюк, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне, 1996. – 248 с.

21. **Творчістю окрилені : Рівненському державному інституту культури – 20 років** : зб. / за ред. Г. С. Дем'янчука, А. І. Литвинчука та ін. – Рівне, 1999. – 402 с.

22. **Українська культура в іменах і дослідженнях** : наук. зап. Рівнен. держ. ін-ту культури / ред. кол.: В. Г. Бойко, В. Й. Борисенко, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне.

1997. – Вип. І. Волинське Полісся в контексті слов'янської культури. – 184 с. ;

1998. – Вип. 3. – 338 с.

23. **Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку** : наук. зап. / РДІК ; редкол.: В. Г. Виткалов, А. І. Литвинчук, Ю. Л. Афанасьєв, П. Ю. Саух. – Рівне : Діва, 1998. – Вип. 3. – 468 с.

24. **Юрій Хабатюк. Навіть смертю себе народи! Рубаї. Хоку** : фрагмент поеми. Чотиривірші. Казки. 3 літературознавчих студій. Записникові начерки. Спогади про Юрія Хабатюка / ред. кол.: А. І. Литвинчук та ін. – Рівне : Азалія, 2000. – 156 с.

Виступи на обласному радіо

1. **Виховуємо патріотів.** Про шефські зв'язки комсомолу Ровенщини з військовими частинами області і Чорноморського флоту. – 1971 р.

2. **Завжди наготові.** Про районні і обласні військово-патріотичні ігри „Зірниця” та „Орлятко”. – 1972 р.

3. **Виробничі комсомольсько-молодіжні колективи області - переможці трудового суперництва.** – 1973 р.

4. **Творці прогресу.** Про роботу молодих раціоналізаторів і винахідників. – 1974 р.

5. **Комсомол - школа життєвого гарту молоді.** До XVII з'їзду ВЛКСМ. – 1974 р.

6. **Шануємо і пам'ятаємо.** Про роботу юних слідопитів і піонерських дружин області по установленню імен полеглих у Великій Вітчизняній війні, догляду за їх могилами, шефству над ветеранами війни і праці. – 1975 р.

7. **Шляхами перебудови** (про перебудовчі процеси в Рівненському державному інституті культури – РДІК). – 1988 р.

8. **Рівненському державному інституту культури – 10 років.** – 1989 р.

9. **Державі потрібне президентське правління.** – 1991 р.

10. **Леонід Кравчук - наш президент.** Виступ довіреної особи кандидата в Президенти Л. Кравчука А. Литвинчука. – 1991 р.

11. **Наші спортивні досягнення.** Розповідь про фізкультурно-спортивну роботу в РДІК. – 1994 р.

12. **Розповідь про роботу творчих лабораторій РДІК** (народознавства, поліссязнавства, виконавської майстерності). – 1995 р.

13. **Наші випускники - наша гордість і заслуга.** – 1996 р.

14. **Творимо для народу** (про творчі здобутки колективу РДІК). – 1996 р.

15. **Зміцнюємо дружбу.** Про участь фольклорних ансамблів РДІК у міжнародних фестивалях народного мистецтва і традицій (Польща, Югославія, Італія). – 1997 р.

16. **Творці вічного.** Про наукові видання викладачів і студентів РДІК. – 1998 р.

17. **Дбаємо про людей.** Про новозбудовані і реконструйовані гуртожитки та навчальні корпуси і приміщення РДІК. – 1998 р.

18. **Шляхи зростання.** До 20-річчя Рівненського державного інституту культури. – 1999 р.

19. **Слово про друга.** До 60-річчя від дня народження поета Ю.Хабатюка. – 2000 р.

20. **Перший Універсал Центральної Ради.** До 90-ліття його прийняття. – 2007 р.

Виступи на телебаченні „10 каналу. ЛТД” і обласної державної телерадіокомпанії

1. Вручення А. Литвинчуку почесного звання „Заслужений працівник культури України” у Рівненській облдержадміністрації. – 1994 р. – 15 хв.

2. Зустріч кандидата в народні депутата України А. Литвинчука з ветеранською організацією Рівненської області. – 1994 р. – 26 хв.

3. Зустріч кандидата в народні депутати України А. Литвинчука з працівниками обласної клінічної, міської центральної та відділкової залізничної лікарень, облтубдиспансеру. – 1994 р. – 16 хв.

4. Зустріч із Підляшшям. Науково-практична конференція викладачів, студентів Рівненського інституту культури і польських науковців та громадських активістів. – 1996 р. – 25 хв.

5. Зустріч керівників Рівненського державного інституту культури з Міністром культури і мистецтв України Д. Остапенком. – 1997 р. – 15 хв.

6. На міжнародному фестивалі народних традицій в Італії (провінція Неаполь). – 1997 р. – 15 хв.

7. Шануємо спільне коріння. Про щорічні різдвяні виступи фольклорних ансамблів Рівненського інституту культури Польщі. – 1993–1998 рр. – 15 хв.

8. Відверто дивимось людям в очі. Інтерв'ю ректора РДІК А. Литвинчука. – 1998 р. – 30 хв.

9. Роде наш красний. Науково-творчий звіт Рівненського інституту культури до 20-ліття його заснування. – 1999 р. – 45 хв.

10. Одержимість Анатолія Литвинчука. Передачу веде заслужений журналіст України М. Кривий. В ній беруть участь заслужений діяч науки і техніки, професор Р. Постолюкський – ректор Рівненського державного гуманітарного університету; Народний артист України, лауреат Державної премії ім.

Т. Шевченка В. Зінкевич; професор, директор Інституту соціології В. Вербець; академік, заступник голови Рівненської облдержадміністрації П. Саух; дружина і діти ученого. – 2001 р. – 35 хв.

11. Головна зброя. Про здобутки Рівненського державного гуманітарного університету у навчально-виховній, науковій, творчій і спортивній роботі. – 2001 р. – 35 хв.

12. Презентація навчального посібника „Історія України” у Будинку вчених. Зустріч з авторським колективом (А. Литвинчук, В. Сидорук, В. Цятко). – 2001 р. – 21 хв.

13. Без знань немає майбутнього. Про діяльність факультетів РДГУ зі студентами. – 2002 р. – 35 хв.

14. Знання – твоя життєва зброя. Розповідь про РДГУ. – 2003 р. – 30 хв.

15. Ключ до вашого успіху. Про діяльність факультетів РДГУ серед абітурієнтів. – 2005 р. – 25 хв.

16. Готуємо майбутніх педагогів. Про Рівненський державний гуманітарний університет. – 2006 р. – 20 хв.

17. Наш університет – наша гордість. Студенти і викладачі про РДГУ. – 2007 р. – 20 хв.

18. Запрошуємо учитись разом з нами. Профорієнтаційне звернення приймальної комісії РДГУ до випускників загальноосвітніх шкіл області і регіону. – 2008 р. – 20 хв.

19. Гостинно чекаємо у нашій студентській родині. Профорієнтаційна телепередача. – 2009 р. – 17 хв.

**Інтерв'ю. Бесіди. Рецензії. Література
про наукову та громадську діяльність
А. І. Литвинчука**

1. **Вашенко О.** Діалог на актуальну тему / О. Вашенко, В. Жолдак // Культура і життя. – 1989. – 16 лип.
2. **Вимога дня – практичні діла** // Вільне слово. – 1994. – 19 берез. – С. 2.
3. **Городнюк І.** Національне виховання: пріоритети і перспективи / І. Городнюк // Сім днів. – 1996. – 16 берез. – С. 9.
4. **Димченко С.** Під добрим вітрилом – щаслива путь / С. Димченко // Вільне слово. – 1997. – 19 лют.
5. **Качмарський Олег.** Інтерв'ю з відповідальним секретарем приймальної комісії РДГУ А. Литвинчуком / Олег Качмарський // Єженедельник «2000». – 2008. – 19 верес. – С. 3, 7.
6. **Кистанова С.** Круглий стіл з актуальних проблем вищої школи, патріотичного та інтернаціонального виховання, проведений Міністерством культури УРСР / С. Кистанова, Т. Моргун // Культура і життя. – 1989. – 22 січ.
7. **Кривий М.** Знати, щоб творити і дерзати / М. Кривий // Пізнавально-інформаційний тижневик «10 канал». – 1998. – 31 лип. – С. 3.
8. **Литвинчук Анатолій Іванович** // Від пошуку – до визнання : наук. та навч.-метод. пр. викл. Рівнен. держ. ін-ту культури : біобібліогр. покажч. : присвяч. 20-річчю Рівнен. держ. ін-ту культури / Рівнен. держ. ін.-т культури ; ред. кол.: В. Д. Ясьмо, А. І. Литвинчук та ін. – Рівне : Волин. Обереги, 1999. – С. 172–177.

9. **Литвинчук А. І.** Шляхи у труд, у подвиг : аналіз досвіду трудового і патріотичного виховання у Вербській середній школі-інтернаті / А. І. Литвинчук // – Дубно, 1967. – С. 1–17.

Рец. : **Сухомлинський В. О.** Рецензія члена-кореспондента Академії педагогічних наук СРСР, Героя Соціалістичної Праці В. О. Сухомлинського.

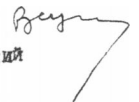
Витяг з рецензії: «Стаття хороша. Автор – вдумливий, досвідчений педагог: йому притаманне тонке відчуття духовного життя колективу і особистості.

Автор присвятив статтю дуже важливій темі – вихованню патріотичних почуттів, прагнення до героїчного. З любов'ю і розумінням духовного життя школярів автор показує велику виховну силу слова вчителя, художньої літератури, кращих творів кіномистецтва. Дуже цінним у статті є настанова на те, щоб підлітки, юнаки й дівчата мали можливість вдуматися в важливі питання суспільного життя. Автор показує, як виховання поєднується з самовихованням.

Примітною рисою статті є її сильна психологічна сторона: автор вдумливо аналізує єдність морального, естетичного і емоціонального виховання.

Вважаю потрібним опублікування статті».

13 вересня 1967 р.

В. Сухомлинський

10. **Михайлова Олена.** Ювілей закінчився...Робота триває / Олена Михайлова // Сім днів. – 1999. – 22 січ. – С. 6.

11. **Романов В. С.** Становление содружества социалистических стран Европы / В. С. Романов, В. Я. Сиполс // СССР и страны народной демократии. Становление отношений дружбы и сотружничества 1944 – 1949 гг. – М. : Наука, 1985. – С. 473.

12. **Свтушина В.** Мода на професії – явище мінливе В. Свтушина // Сім днів. – 1998. – 25 лип. – С. 7.

Фотографії

13. **Супрун Н.** Звітують музиканти / Н. Супрун // Сім днів. – 1998. – 27 черв. – С. 8.

14. **Хоменко В.** Від першопочатків до сьогодні : [про нову книгу викладачів РДГУ А. І. Литвинчука, В. Й. Сидорука, В. М. Цятка «Хрестоматія з історії України»] / В. Хоменко // Вільне слово. – 1999. – 15 верес.

Батьки – Іван Денисович
і Лідія Василівна

Анатолій Литвинчук –
дев'ятикласник-сількор
Здолбунівської район-
ної газети «Нове життя»
та заголовки його
окремих статей

Перший ком-
сомольський
квиток, виданий
26 січня 1956 р.

Чоловічий склад студентської групи майбутніх істориків-філологів із куратором групи. 2-й курс Луцького педагогічного інституту. 1959 р.

Студенти-однокурсники на практиці у Луцькій середній школі-інтернаті. 1960 р.

Духовий оркестр Луцького державного педагогічного інституту на Першотравневій демонстрації (Анатолій Литвинчук – другий справа)

Студент Анатолій Литвинчук – вожатий піонерського табору в с. Гараджі Луцького району. 1961 р.

Солдатські роки – 1963-1965

Бойові навчання
на Яворівському полігоні.
Анатолій Литвинчук –
перший зліва. 1964 р.

Бойова подруга (дружина Катя) сім разів приїжджала
відвідати чоловіка у військовій частині. 1964 р.

Після демобілізації
Анатолій Литвинчук –
учитель, вихователь
Вербської середньої
школи-інтернату
Дубнівського району.
На шкільній лінійці.
1965 р.

Розпочалися напружені будні
комсомольського періоду (1967-1975 рр.)

Перший секретар Ровенського обкому комсомолу
А. Литвинчук оглядає наметове містечко учасників
обласного фіналу молодіжної військово-спортивної гри
«Зірниця». 1973 р.

Зліт молодих виробників Ровенщини. Перший секретар
обкому комсомолу А. Литвинчук доповідає партійному і
профспілковому активу, керівництву області про трудові
здобутки комсомольсько-молодіжних колективів. 1973 р.

Секретар обкому партії С. Колтунюк та перший секретар
обкому комсомолу А. Литвинчук знайомляться із
учасниками обласного фіналу піонерської гри «Орлятко».
1974 р.

Зустріч делегатів фестивалю Дружби радянсько-болгарської молоді на залізничному вокзалі м. Ровно. Виступає перший секретар Ровенського обкому ЛКСМУ А. Литвинчук. 1974 р.

За самовіддану працю, високу якість роботи, відмінне навчання А. Литвинчук (третій справа) виборов право сфотографуватися біля святині радянського народу – Прапора Перемоги. 1975 р.

Делегати XVII з'їзду ВЛКСМ від Ровенської обласної комсомольської організації у Кремлівському Палаці з'їздів. Квітень 1974 р.

Делегати-ровенчани XVII з'їзду ВЛКСМ у Кремлівському Палаці з'їздів та під час відпочинку після засідань. Квітень 1974 р.

Після тривалої відсутності контактів із молоддю Мексики першу радянську молодіжну делегацію було доручено очолити заввідділом ЦК ВЛКСМ В. Кузнєцову (перший справа), першому секретареві Ровенського обкому комсомолу А. Литвинчуку. 1974 р.

Під мексиканським дощем... Разом із керівниками мексиканської молоді. 1974 р.

Мексиканські мотиви... В сомбреро і біля пам'яток ацтеків.
1974 р.

Аспірант Академії
суспільних наук
при ЦК КПРС.
1975 р.

Аспіранти Академії суспільних наук
на практиці у Дніпродзержинську. 1977 р.

Делегація партійних працівників Ровенщини, очолювана
завідувачем відділу науки і навчальних закладів обкому
КПУ А. Литвинчуком, обмінюється досвідом із першим
секретарем Відінського окружного БКП (Болгарія). 1981 р.

Завідувач відділу науки і навчальних закладів
Ровенського обкому партії А. Литвинчук на зустрічі
громадськості м. Ровно із вченими області. 27 січня 1982 р.

На Виставці досягнень науково-технічного прогресу області, організованої відділом науки і навчальних закладів обкому партії спільно із ЦНТІ. Січень 1982 р.

Республіканська науково-практична конференція, м. Київ.
19 січня 1982 р.

Станіслав Васильович Колтунюк –
перший заступник Міністра культури
України, активно сприяв відкриттю,
становленню та розвитку
Ровенського державного інституту
культури

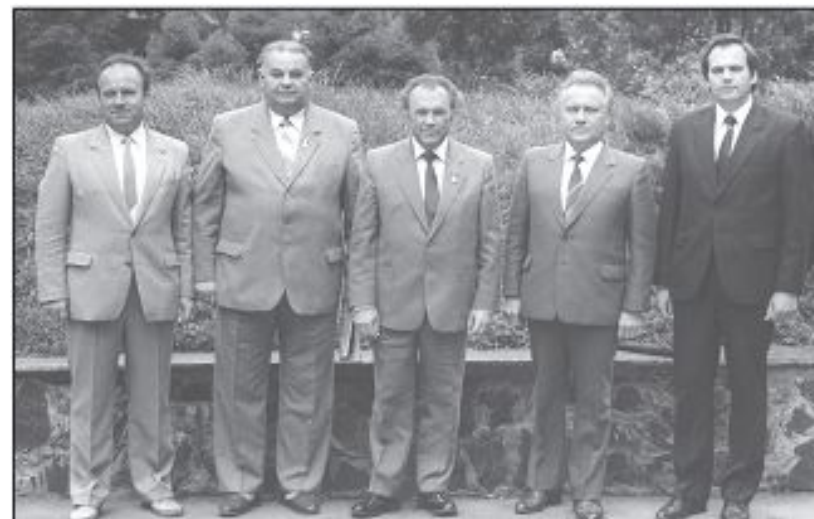
«Перетворимо
інститутський сад у
квітуче місце відпочинку»,
– сказав ректор учасникам
суботника. 1985 р.

День науки, організований Ровенським інститутом культури
для громадськості м. Ровно. Доповідає ректор. 1986 р.

Керівники інституту на святковій маніфестації, приуроченій 40-літтю Перемоги, 1985 р. та на Першотравневій демонстрації, 1986 р.

Перший заступник Міністра культури України С. Колтунюк, заступник голови Ровенської обласної Ради С. Чернолоз, Герой Соціалістичної Праці, директор радгоспу «Тучинський» М. Зінчук після проведеного в інституті культури Дня знань. 1986 р.

Відкриття новозбудованого 9-поверхового гуртожитку на 608 місць по вул. Чорновола, 76-А, в результаті чого всі бажаючі студенти та викладачі інституту культури були забезпечені житлом з усіма вигодами. 31 серпня 1987 р.

Ректор інституту культури вручає студентам пам'ятні нагороди за активну участь у науково-дослідницькій роботі. 1988 р.

Перший заступник Міністра культури України С. Колтунюк вручає інституту Перехідний прапор Міністерства культури і Республіканського комітету профспілки працівників культури як кращому серед навчальних закладів галузі. 14 лютого 1989 р.

Члени Державної екзаменаційної комісії – перший заступник Міністра культури України С. Колтунюк, начальник облуправління культури В. Бараннік, ректор інституту культури А. Литвинчук приймають іспит у випускників. 26 липня 1989 р.

Ректор – керівник туристичної групи. Японія. 1989 р.

Посвята в студенти першокурсників інституту культури в облмуздрамтеатрі. Студентські квитки їм вручають ветерани інституту. 1989 р.

Професорсько-викладацький склад інституту культури урочисто вітає першокурсників. 1990 р.

Директор республіканського видавництва «Дніпро» Т. Сергійчук, письменник Є. Шморгун і керівник об'єднання «Рівнекнига» М. Сverdлюк уперше в Україні провели в Рівненському інституті культури презентацію трилогії Уласа Самчука «Волинь». 1994 р.

Представник Президента України в Рівненській області, голова обласної Ради Роман Васишин вручає члену облвиконкому Анатолію Литвинчуку урядову нагороду «Заслужений працівник культури України». Червень 1994 р.

Заступник Міністра культури України В. Кампо із керівниками інституту знайомиться з експонатами новоствореної лабораторії народознавства. 1994 р.

Члени Державної інспекції Міністерства освіти України, які проводили атестаційну експертизу інституту культури, віддали шану українським героям-козакам, відвідавши Національний меморіал «Козацькі могили». 1996 р.

«Мозковий центр» Рівненського державного інституту культури – ініціатори і творці усіх загальноінститутських наукових видань.

День знань в інституті культури. П'ятикурсники-хормейстери вдячні ректору Анатолію Литвинчуку за чудове свято. 1 вересня 1997 р.

Перший Президент України Леонід Кравчук, народні депутати України Василь Червоний та Павло Мовчан гостинно зустріті студентами інституту культури.
Весна 1998 р.

Виступ першого Президента незалежної України Леоніда Кравчука перед працівниками і студентами Рівненського інституту культури. Березень 1998 р.

Щира бесіда першого Президента України Леоніда Кравчука зі студентами найкращого фольклорного ансамблю інституту культури «Горина». Весна 1998 р.

На Міжнародному фестивалі народних традицій успішно виступив фольклорний ансамбль інституту «Горина». Під час відпочинку після виступу. Італія, провінція Неаполь. 1997 р.

Випестувана ректором і головним тренером, доцентом В. Прокоповичем жіноча волейбольна команда «Полісянка» – одна з найкращих серед вузівських спортивних колективів республіки, команда Вищої ліги. 1997 р.

Анатолій Литвинчук виголошує вітальне слово на презентації Інтернет-салону «10 телеканалу»

20 років Рівненському інституту культури. На ювілейному торжестві міський голова Рівного Віктор Чайка та перший заступник голови Рівненської облдержадміністрації Ельбрус Абдуллаєв вручають нагороди працівникам навчального закладу. 12 січня 1999 р.

Національна гордість України, гордість Рівненського державного інституту культури, його випускник 1991 року Василь Зінкевич – Герой України, лауреат Національної премії ім. Т. Г. Шевченка, народний артист України виступає на ювілейному торжестві, присвяченому 20-літтю своєї alma mater

Радник ректора Рівненського державного гуманітарного університету в службовому кабінеті

Анатолій Литвинчук свій ювілей зустрічає у всеозброєнні: разом із начальником Генштабу Збройних Сил – першим заступником Міністра оборони України (2001-2002 рр.) Петром Шуляком (справа) і його однокласником Степаном Шевчуком. 19 лютого 2010 р.

Нагороди та відзнаки А. І. Литвинчука

Анатолій Литвинчук в родинному колі

Почесне звання
«Заслужений працівник культури України»

Орден «Знак Пошани»,
вручений відповідно
до Указу Президії
Верховної Ради СРСР
від 8 грудня 1973 р.

Медаль «Ветеран праці»
за довголітню добросовісну
працю. 1988 р.

Пам'ятна медаль Українського
товариства охорони пам'ятників
історії та культури «Ніхто не
забутий, ніщо не забуто. За активну
участь в охороні пам'ятників
Великої Вітчизняної війни»

Ювілейна медаль
«Двадцять років
Перемоги у
Великій Вітчизня-
ній війні.
1941-1945».
1969 р.

Ювілейна медаль
«За сумлінну
працю.
На відзнаку 100-
річчя від дня
народження
В. І. Леніна»

Медаль
«Георгій Жуков»,
вручена до 100-
річчя від дня
народження
маршала. 1998 р.

Нагрудний знак
«Відмінник освіти
України». 2001 р.

Пам'ятний знак «Почесний
працівник туризму України»,
вручений за підготовку кадрів
для туристичної індустрії
республіки. 2002 р.

За активну роботу в комсомолі. Знак ЦК ВЛКСМ – найвища комсомольська нагорода

Посвідчення та нагрудні знаки депутата обласної Ради двох скликань: 1973-1975 і 1975-1977 рр.

Посвідчення члена ЦК ЛКСМ України. 1974 р.

Посвідчення делегата XVII з'їзду ВЛКСМ та XXII з'їзду ЛКСМ України. 1974 р.

Посвідчення делегата IX з'їзду Всесоюзного товариства «Знання». Москва, 1987 р.

Посвідчення делегата установчої конференції Радянського фонду культури. Москва, 1986 р.

Посвідчення-пропуск учасника святкової маніфестації, присвяченої 60-річчю встановлення Радянської влади, видане члену парткому Академії суспільних наук при ЦК КПРС. Трибуна Мавзолею В. І. Леніна у Москві. 1977 р.

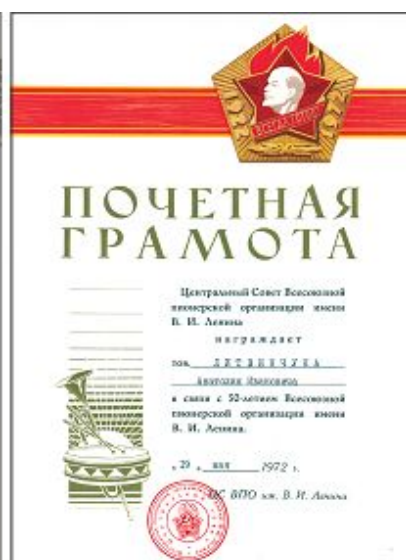
Пам'ятна нагорода від Президента України Леоніда Кучми за активну участь у президентській виборчій кампанії 1999 року.

Почесні грамоти А. І. Литвинчука

Запрошення на інавгурацію Президента Леоніда Кравчука. 5 грудня 1991 р.

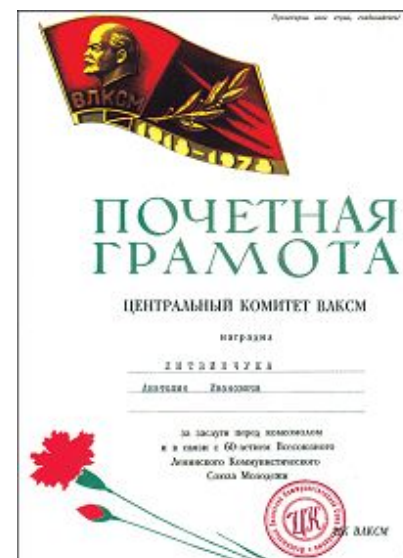

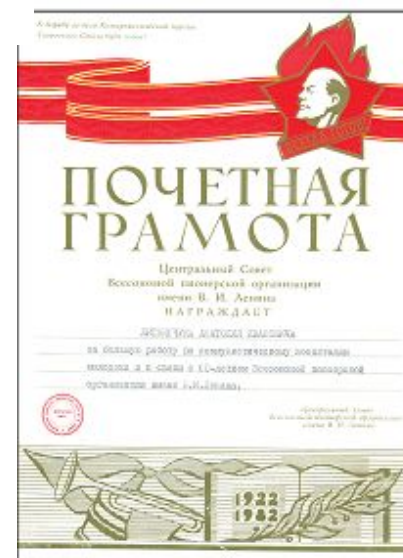
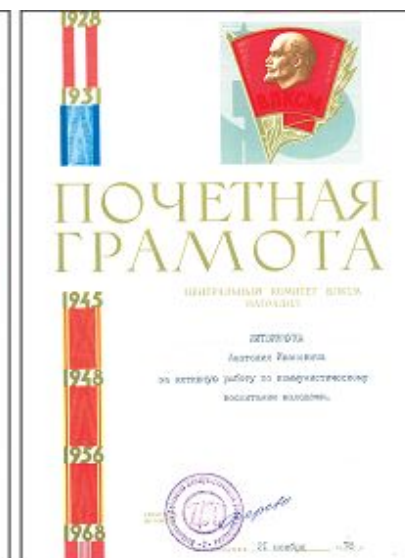
115

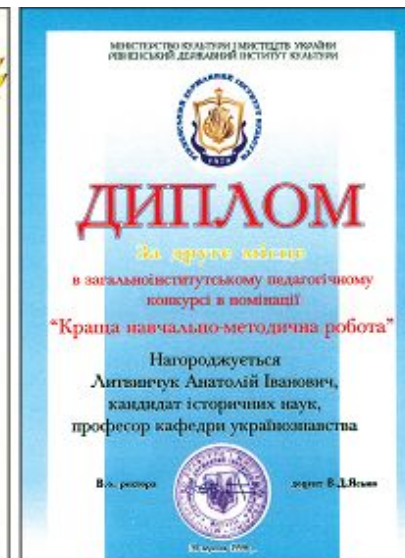
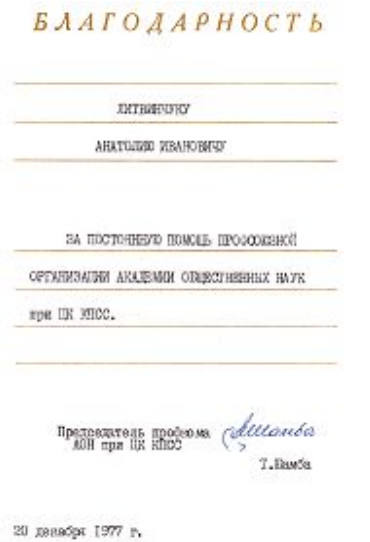
119

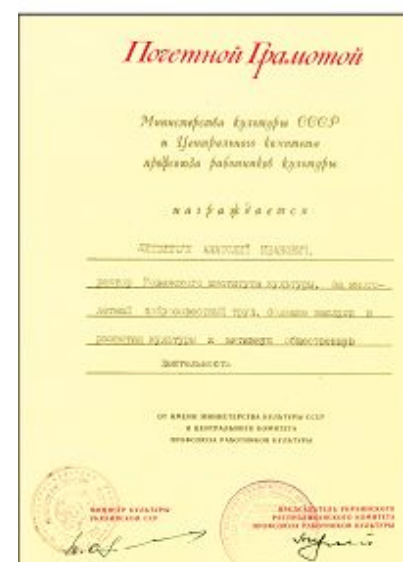
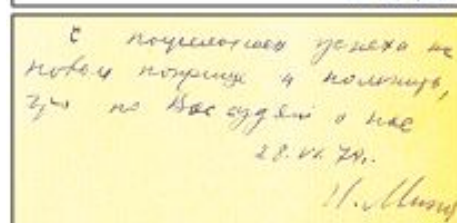
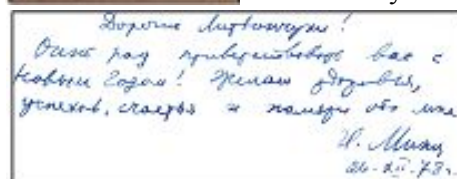
116

120

Академік І. І. Мінц –
Герой Соціалістичної
Праці, лауреат
Ленінської і двох
Державних премій
СРСР, науковий
керівник кандидатської
дисертації
А. Литвинчука

Бібліотека наукових праць А. І. Литвинчука

Алфавітний покажчик назв друкованих праць А. І. Литвинчука

Андрущук Василь Миколайович	56
Аспекти історизму у зацікавленні Волинню М. І. Костомарова	69
Безумные дни приемной комиссии	104
Бібліотека звітує	18
Благословляємо з вірою у майбутнє	82
Борці за народну справу	11
Вертеп і духовність українського етносу	86
Вивчення курсу історії СРСР на першому курсі	10
Використання краснавчого матеріалу в патріотичному вихованні учнів	40
Військово-патріотичне виховання	44
Влияние опыта рабочего класса СССР на развитие соревнования в европейских странах народной демократии. 1946-1950 гг.	46
Вступне слово	70
Вуз культури и аграрно-промышленный комплекс: грани сотрудничества	63
Вуз культуры и формирование духовно- творческого потенциала сельского населения западных областей Украины	67
Вузи культури у вивченні традиційної культури	75
Вчитися життю	27
Гарантовано великим правом	49
Джигирей Антон Ульянович	57
До вивчення народної творчості у вузах культури Української РСР	64
До глибин пізнання	71
До джерел духовності	76

До читача	105
Дорогою безсмертя	107
Духовність і формування української національної інтелігенції у вузі культури	79
Екскурсія для абітурієнта	16
Живі у народній пам'яті	92
З акцентом на якість	51
З поглядом у завтра	36
Запорука наших успіхів	28
Заслужена пошана	19
Звіти приймальної комісії Рівненського державного гуманітарного університету на розширених засіданнях Вченої ради і членів конференції трудового колективу	109
Згуртованість, бойовитість, вірність	29
Знати, щоб дерзати	83, 93
Знати, щоб творити і дерзати	96
Интернациональная помощь рабочего класса СССР трудящимся европейских стран народной демократии	45
Интернациональная помощь СССР трудящимся европейских стран народной демократии	47
Ідейний гарт молоді	37
Історія України	14, 15
Історія України (1917 - 1928 рр.)	7
Історія України (20 - 90-ті рр. XX ст.)	8
Історія України, кінець XVIII - поч. XX ст.	6
Історія України: від найдавніших часів до кінця XVIII ст.	5
Краснавча література Ровенщини про Берестецьку битву	65
Ламаємо старе, творимо нове	80

Мій друг весь вік трудився, як бджола	103
На вищий ступінь	30
На шляхах перебудови	12, 58
Обґрунтування щодо реорганізації Рівненського державного інституту культури в інститут культури і мистецтв	102
Обмен производственным опытом советского рабочего класса с рабочими европейских стран народной демократии в первые послевоенные годы	50
Обмін досвідом передових тваринників	20
Огляд комсомольських рядів	43
Організаційно-методологічні основи підготовки спеціалістів культури в сучасних умовах	55
Орієнтири духовності, самобутності та патріотизму	97
Особенности взаимодействия вуза культуры и культпросветучреждений в современных условиях	4
Передмова	81,98
Першість у змаганні завоювали десятикласники	21
Підляшшя у національно-визвольних змаганнях Богдана Хмельницького	84
Плекаймо науково-творчу вузівську поросль	87
Плекаючи високий професіоналізм	99
Побратим	106
Повертаємо із забуття	100
Покликані високим обов'язком	94
Поліпшити обслуговування трудівників	22
Положення про рейтингове оцінювання науково-педагогічної діяльності викладачів університету	17

Проблеми фахової підготовки бібліотекарів у західному регіоні України	77
Програма наших днів	31
Разом з трудовими колективами	52
Рапорт молодих	32
Революція на марші	41
Рівненський державний інститут культури у 1987-1997 роках	16
Ровенський державний інститут культури у 1984-1988 роках	13
Ровенські кроки	59
Розвиток фольклору на сучасному етапі: проблеми, перспективи	68
Самостійна робота як ефективний засіб активізації пізнавальної діяльності студентів	85
Світоч невмирущості та народних традицій	88
Свято юності	25, 38
Советский рабочий класс и становление экономического сотрудничества СССР с европейскими странами социализма (1944 - 1950 гг.)	1
Сотрудничество Ровенского института культуры с предприятиями аграрно-промышленного комплекса области	53
Сотрудничество советского рабочего класса с рабочими европейских стран социализма в производственной сфере (1945 - нач. 60-х гг.)	2
Сотрудничество СССР и народно-демократических стран в области подготовки кадров для производства (1945 - нач.60-х гг.)	3
Спадщина Хоткевича і розбудова освіти у вузах культури	72

Спеціаліст: наявне та бажане: проблеми підготовки фахівців культурно-освітньої сфери	60
Справі партії - вірні	33
Ткачук Єлизавета Данилівна	61
Традиції - вагомий чинник формування творчої особистості	89
Традиції і новаторство	78
У вихідний день	24
У третьому, вирішальному - до нових рубежів	42
Увіковічнюємо пам'ять зраненої землі!	95
Україна у міжнародних відносинах (1917 - 2000 рр.). Договори, декларації, документи	9
Успадкування творчих традицій	73
Учням вручені медалі ВДНГ	23
Хай не згасає полум'я	39
Час та історія дають нам шанс	66
Чим живе творчий вуз	62
Чорнобиль - біль душі народної	90
Школи молодого релігієзнавства	34
Шляхи до зрілості	101
Шляхи у труд, у подвиг	26
Що показав минулий рік	35
Щорічний аналіз вступної кампанії Рівненського державного гуманітарного університету на розширених засіданнях Вченої ради і членів конференції трудового колективу	110
Щорічні звіти про учбово-виховну, науково-дослідницьку і творчу роботу Рівненського державного інституту культури на розширених засіданнях Вченої ради і зборах трудового колективу	108

Экономическая помощь СССР странам Центральной и Юго-Восточной Европы на заключительном этапе войны	54
Экономическое сотрудничество СССР с европейскими странами народной демократии в годы четвертой пятилетки	48
Я абсолютно вірю в майбутнє інституту	91
Як і раніше, нестимемо культуру людям	74

Зміст

<i>Постоловський Р. М.</i>	
Людам і справі – віддається сповна	4
<i>Литвинчук А. І.</i>	
Коротко про себе (автобіографічне осмислення життєвих віх)	13
<i>Зінкевич В.</i>	
Грані його таланту	40
<i>Куравський З.</i>	
Слово про друга	41
<i>Слободянюк П.</i>	
Радість дружби	43
<i>Марцинковський С.</i>	
Шаную за творчу одержимість	45
<i>Димченко С.</i>	
Глибокий думкою, щедрий душею	48
<i>Берега Р.</i>	
Слово про ректора.....	50
<i>Лазука М., Клімчук В., Бобицький В., Опейда А.</i>	
Вдячні за науку.....	54
<i>Сінельников І.</i>	
Мій ректор	56
Наукові праці та публікації Литвинчука А. І.	59
Підручники та навчальні посібники	59
Програми, методичні рекомендації та вказівки.....	60
Наукові статті, рецензії, тези.....	61
Рукописні матеріали	71
<i>А. І. Литвинчук – член редколегії, упорядник, відповідальний за випуск наукових, науково-методичних журналів і збірників, науково-краєзнавчих альманахів, довідників</i>	
<i>Виступи на обласному радіо</i>	
<i>Виступи на телебаченні «10» каналу і обласної державної телерадіокомпанії</i>	

Інтерв'ю. Бесіди. Рецензії. Література про наукову та громадську діяльність А. І. Литвинчука.....	79
Фотографії	82
Нагороди та відзнаки А. І. Литвинчука	112
Почесні грамоти А. І. Литвинчука	118
Бібліотека наукових праць	123
Алфавітний покажчик назв друкованих праць А. І. Литвинчука	125

Біобібліографічний покажчик

Литвинчук Анатолій Іванович

Відповідальний за випуск:	С. Н. Грипич – доцент РДГУ, директор Наукової бібліотеки.
Укладачі:	С. Н. Грипич – доцент РДГУ, директор Наукової бібліотеки; Л. М. Буравкова – зав. сектором Наукової бібліотеки РДГУ; М. П. Мельникович – зав. відділом Наукової бібліотеки РДГУ.
Технічні редактори:	Н. Б. Коломієць – зав. відділом Наукової бібліотеки; М. Р. Супрунець – головний бібліотекар Наукової бібліотеки; Л. С. Кушка – бібліотекар I категорії Наукової бібліотеки.
Комп'ютерний набір та художнє оформлення:	Л. М. Буравкова – зав. сектором Наукової бібліотеки РДГУ; О. С. Поліщук – інженер- програміст Наукової бібліотеки РДГУ; Н. М. Гуменюк – провідний редактор Наукової бібліотеки РДГУ.

Формат 60*84 1/16
Папір офсетний. Гарнітура Times.
Тираж 100 прим.
Наукова бібліотека РДГУ